

ΚΛΕΙΩ

Τόμος Ε'.
ΑΡΙΘΜ. 5 (101).

Συνδρομή, αρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου εκάστου έτους, εξαμήνος μόνον
και προπληρωτέα: Πενταχού φράγκ. γρ. 10 ή μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Ε.
τῆ 1/18. Μαρτίου 1889.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣ.

Ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς ναυτιλίας εἶναι ἀδύνατον νὰ ὀρι-
σθῆ ἱστορικῶς· δυνάμεθα δὲ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ ἄν-
θρωποι πανταχοῦ, ἔνθα τὸ πρῶτον ἦλθον εἰς ἄμεσον συν-
ἀφειαν μετὰ τῆς θαλάσσης, τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν,
ἀπεπειράθησαν νὰ ὑπερπηδήσωσι τὰ φυσικὰ ταῦτα κωλύματα
τῆς ἐλευθέρως αὐτῶν συγκοινωνίας. Λαβόντες ἴσως ἀφορμὴν
ἐκ τινος κορμοῦ δένδρου ἢ ἄλλου τινὸς ξύλου ἐπιπολάζοντος
ἐπὶ τῶν ὑδάτων, προσέβησαν
εἰς τὴν κατασκευὴν ἀπλου-
στάτης ἐκ πολλῶν ξύλων συν-
ισταμένης σχεδίας, πρὸς με-
τακίνησιν τῆς ὁποίας με-
τεχειρίσθησαν μακρὸν τινα
κλάδον ἢ κάμακα, καὶ τοι-
ουτοτρόπως κατεσκευάσθη τὸ
πρῶτον κατὰ θάλασσαν ὄχημα,
ἄνευ ἄλλων βοηθητικῶν μέ-
σων καὶ ἐργαλείων, ἐν σχή-
ματι ἀπλουστάτης σχεδίας.

Ἡ κατασκευὴ λέμβων
καὶ πλοιαρίων εἶνε μεταγενε-
στέρας περιόδου ἐφεύρεσις,
προϋποθέτει δὲ τὴν ὑπαρξίν
ἐργαλείων καὶ προτύπου· τὸ
πρότυπον τοῦτο εἶνε ὁ κάτοι-
κος τῶν ὑδάτων, ὁ ἰχθύς. Ἐν
τῇ κατασκευῇ δηλαδὴ τῶν
πλοιαρίων οἱ ἄνθρωποι ἀπέ-
μιμήθησαν διὰ τῆς τέχνης
τὸ σχῆμα καὶ τὰ κινητικὰ
ὄργανα τοῦ ἰχθύος, κατα-
σκευάσαντες τὸ πρῶτον καὶ
ὀπίσθιον μέρος τοῦ πλοιαρίου

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Ε'.

αἰχμηρὸν καὶ ἀντικαταστήσαντες τὰ μὲν πλάγια τοῦ ἰχθύος
πτερυγία διὰ παραλλήλων κωπῶν τὰ δὲ πτερυγία τῆς οὐρᾶς
διὰ τοῦ πηδαλίου.

Ὅτι ὁ ἰχθύς ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον ἐν τῇ ναυπη-
γῆσει τῶν πρῶτων λέμβων εἶναι γεγονός ἀποδεδειγμένον.
Οἱ Κινέζοι μάλιστα θεωροῦσι καὶ σήμερον ἔτι τὸ πλοῖον
ὡς ἔμφυχον ὄν, ἀπονέμοντες αὐτῷ δυνάμεις, εἰς ἔμφυχα μῶ-
νον ἰδιαζούσας.

Ὅτω λέγου
χάριν πᾶν σινικὸν πλοῖον ἔχει
ἐπὶ τῆς πῶρας δύο ἐξωγρα-
φημένους ὀφθαλμοὺς, δι' ὧν
ὑποτιθεται ὅτι βλέπει καὶ εὐ-
ρίσκει αὐτὸ τὸν δρόμον του,
οὐδεὶς δὲ Σίνης ναυτικός ἐπι-
χειρεῖ πλοῦν διὰ πλοῖου, στε-
ρουμένου τῶν ἐξωγραφημένων
τούτων ὀφθαλμῶν. Καὶ οἱ
ἡμέτεροι ναυτικοὶ ὡσαύτως
τὰς εἰς τὴν πῶραν τοῦ
πλοῖου ὀπὰς, δι' ὧν ὀλισθαί-
νουσιν αἱ τῆς ἀγκύρας ἀλύσεις,
ὀνομάζουσι ὀπίους (occhio =
ὀφθαλμός), οἱ δὲ Γερμανοὶ Klü-
sen (= Augen) ἢ ὀνομασία
αὕτη σχετίζεται πιθανῶς καὶ
πρὸς τὴν ἐκ τῶν ἀρχαιστά-
των χρόνων μέχρι τῆς σήμε-
ρον ὑφισταμένην παρὰ τοῖς Σί-
ναϊς δεισιδαιμονίαν, ὅτι αἱ ὀπᾶι
αὗται εἶναι ἀληθεῖς ὀφθαλμοί,
δι' ὧν τὸ πλοῖον βλέπει.

Τὸ σχῆμα τοῦ ἰχθύος
ἠδύναντο οἱ πρῶτοι οὔτοι ναυ-

Ἡ ΑΡΧΙΔΟΥΚΙΣΣΑ ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ.

πηγοί να δώσωσι εύκολως εις τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, κοιλαίνοντες αὐτὸν καὶ ἀποξύνοντες εἰς τὰ ἄκρα. Οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Φοίνικες κατασκευάζον τοὺς λέμβους τῶν ὄπως καὶ οἱ σήμερον Ἰνδοὶ καὶ οἱ Μαῦροι τὰ κανά των, ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν αἰχμηρά, ὑποκάτωθεν ἐπίπεδα καὶ τὰ ἄνω χεῖλη ἐν τῷ μέσῳ ὀλίγον τι πρὸς τὰ ἔσω κεκαμμένα.

Ἐνεκα τοῦ στενοῦ χώρου, ὃν παρεῖχον τὰ ἐξ ἐνὸς κορμοῦ δένδρου ζυλουρούμενα πλοῖα, ἐσεκέθησαν βραδύτερον οἱ ναυπηγοὶ οὗτοι νὰ κατασκευάσωσι εὐρυχωρότερα πλοῖα ἐκ πολλῶν μερῶν συνιστάμενα. Τὰ μέρη ταῦτα ἦσαν ἢ τρώπαι, τὰ πλευρὰ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ διὰ σανίδων ἐπίστρωσις. Αἱ πρόσθια καὶ ὀπίσθια τοῦ πλοίου παρεῖαι κατασκευάζοντο ὑψηλότερα καὶ λοιπῶν μερῶν τοῦ πλοίου, ἵνα ἀποκορῶσι τὴν ἐν ἐναντίῳ ἀνέμῳ εἰσόρμησιν τῶν κυμάτων. Ἡ ἐν τῷ πλοίῳ ἐναρμογὴ τοῦ καταστρώματος εἶναι τελειοποιήσις μεταγενεστέρως ἐποχῆς. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ναυπηγίας διειρηθῆναι κατ' οὐσίαν μέχρι τῶν ἡμετέρων χρόνων, ἐλαχίστως λαβὼν οὐσιώδεις τροποποιήσεις· ἀνὰ δὲ τὰ πορτογαλλικὰ ἐκείνα πλοῖα τοῦ Κολόμβου, αἱ *καρὰβέλλαι*, κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῶν σχῆμα διαφέρουσι τῶν σημερινῶν ταχυδρομικῶν ἀτμοπλοίων τοσοῦτον, ὅσον τὰ σινικὰ τὰ καλούμενα *Τζάνοι* ἀποκλίνουν ἀπὸ τῶν σημερινῶν θώρηκων, ἐν συνόλῳ ὅμως οἱ σκελετοὶ πάντων τούτων τῶν πλοίων ἔχουσι μεγίστην πρὸς ἀλλήλους ὁμοιότητα. Εἰς τινὰς μάλιστα θαλάσσας διεσώθη μέχρι τῆς σήμερον ὁ ἀρχαῖος τύπος τῶν πλοίων, ὡς λ. χ. ἐν τῷ ἑλληνικῷ ἀρχιπελάγει, ἔνθα ὁ πανάρχαιος τῶν πλοίων τύπος ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων διειρηθῆναι μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν.

Κατ' ἀρχὰς περιωρίζετο, ὡς εἰκόσ, ἡ ναυτιλία εἰς τοὺς ποταμούς καὶ τὰς παραλίας, διότι οἱ ναυτιλλόμενοι δὲν ἀπετόλμων ν' ἀπομακρυνθῶσι ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, φοβούμενοι μήπως ἀποπλανηθῶσι ἀπὸ τῆς ὀρθῆς διευθύνσεως καὶ περιέλθωσι εἰς παντελῆ ἀμηχανίαν καὶ ἀπορίαν περὶ τῆς θέσεως, ἐν ἣ εὐρίσκοντο. Παραθαλάσσιόν τι δένδρον ἢ βράχος ἐδείκνυεν εἰς τοὺς ἀκτοπλοῦντας τὴν διεύθυνσιν ἢν ὀφείλον ν' ἀκολουθήσωσι κατὰ τὸν πλοῦν αὐτῶν, τὰ ἀκρωτήρια ὑπεδείκνυον αὐτοῖς τοὺς πλησίον εὐρισκομένους σκοπέλους, ἡ δὲ μακρὰ πείρα ἐδίδασκεν αὐτοὺς, ποιοὶ ἦσαν οἱ ἐπικρατοῦντες ἀνεμοὶ καὶ τὰ θαλάσσια ρεύματα κατὰ τὰς διαφόρους ὄρας τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμέρας. Καὶ ἐγίνωσκον μὲν οἱ ἀρχαῖοι τὸν ζωδιακὸν κύκλον, παρετήρουν δὲ πρὸς τούτους τὴν μὲν ἡμέραν τὸν ἥλιον τὴν δὲ νύκτα τοὺς ἀστέρας καὶ κατὰ τὴν θέσιν αὐτῶν διηθῶν τὸν πλοῦν των. Ἀλλ' οἱ παράγοντες οὗτοι, ὡς εἶχε τότε ἡ ἀστρονομία, παρεῖχον τόσον ὀλίγην ἀσφάλειαν, ὥστε οὐδὲν φαίνεται ἡμῖν θαυμαστὸν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου τὸ μικρὸν ταξίδιον ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῆς Μικρῆς Ἀσίας ἐθεωρεῖτο ὡς ὑπεράνθρωπον κατόρθωμα, τὸ ὁποῖον ἄνευ τῆς βοήθειας τῶν θεῶν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῆ.

Ἡ ἀρχικὴ τριήρης, ἡ κινουμένη διὰ μόνων τῶν ἑρετμῶν, δὲν ἠδύνατο, ὡς εἶπομεν, νὰ ἐπιχειρήσῃ μακρὸν πλοῦν ἀπομακρυνομένη ἀπὸ τῶν ἀκτῶν εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος· πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῆ ἄλλη κινητικὴ δύναμις, ἀπαλλάσσουσα τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς διηνεκοῦς καὶ ἐπιμόχθου κωπηλασίας καὶ κινούσα τὸ πλοῖον μετὰ μείζονος ταχύτητος. Ἡ δύναμις αὕτη εὐρέθη ἐν τῷ ἀέρι τῷ πληροῦντι τὰ ἱστία. Τὴν πρώτην ὄφορμὴν πρὸς ἐξαρτισμὸν τοῦ πλοίου δι' ἱστίων ἔδωκε κατὰ τὸν μῦθον ὁ ναυτίλος, τὸ μαλάκιον ἐκεῖνο, ὅπερ ἐν καλοκαιρίᾳ μεταχειρίζεται τὸ ποιικλοχρὸν περὶ γιόν. του ὡς ἀναπεπταμένον ἱστίον καὶ

φέρεται ἐπὶ τῶν κυματίων τῆς θαλάσσης κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου ὡς μικρὸν πλοῖον. Ἦττον πιθανὴ ἀλλὰ ποιητικώτερα εἶνε ἡ παράδοσις τοῦ ἀλιέως ἐκείνου, τοῦ διηγουμένου περὶ τινος νόμφης, ἣτις ὠθουμένη ὑπὸ τοῦ πληροῦντος τὸν ἀναπεπταμένον πέπλον τῆς ἀέρος, ἐφέρετο ὀλισθαίνουσα ἐπὶ τῶν κυμάτων.

Ἦδη κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Φοινικῶν ἡ ναυπηγικὴ τέχνη ἦτο ἀρκούντως ἀνεπτυγμένη, ὥστε νὰ κατασκευάζωνται πλοῖα διὰ μὲν τὴν ποταμοπλοίαν ἔχοντα ἐπίπεδον πυθμένα, διὰ δὲ τὴν θαλασσοπλοίαν βαθυτέραν βάσιν μετ' ἐξεχούσης τρώπιδος. Τὰ φοινικικὰ ταῦτα πλοῖα εἶχον ὡσαύτως πάντα τὰ ἀπαιτούμενα ἐξαρτήματα τῶν ἱστιῶν. Ἀλλ' οἱ Φοίνικες οὗτοι δὲν προώδυσαν ἐν τῇ ναυτιλίᾳ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἐπωφελῶνται καὶ τοὺς μὴ εὐνοϊκοὺς ἀνεμούς, ἀλλ' ἀνεπετάνουν μὲν τὰ ἱστία, ὡς αἰεὶ ἐπνεεν οὐριος ἀνεμος, συνέστελλον δὲ αὐτὰ καὶ ἠγκυροβόλου ἄμα ὡς ὁ ἀνεμος ἐγίνετο ἐναντίος, ἐπερχομένης δὲ νηνεμίας, ἐξηκολούθουν τὸν πλοῦν διὰ τῆς κωπηλασίας.

Μόλις μετὰ πολλοὺς αἰῶνας, ὅτε πλέον μεγάλοι στόλοι ἐκάλυπτον τὰς θαλάσσας, ὁ Δόγης τῆς Γενούης Andrea Doria (1468 μέχρι 1560) κατώρθωσε νὰ ἐπιφέρῃ τοιαύτην βελτίωσιν εἰς τὸν ἐξαρτισμὸν τῶν πλοίων, ὥστε νὰ ἦναι δυνατὴ ἡ λοξοπλοῖσις ἐν ἐναντίῳ ἀνέμῳ. Ἀλλ' ὁ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου πλοῦς ἱστιοφόρων πλοίων ἐθεωρεῖτο ἐπ' ἰσῆς ἀδύνατον πρᾶγμα ὡς καὶ ὁ πρὸς τὸ ἀναντες ροῦς τοῦ ὕδατος, καὶ διὰ τοῦτο ὁ εὐφυὴς ἀνὴρ ἐθεωρήθη ὡς γόης καὶ ἀπατεῶν, ὅπως καὶ ὁ σύγχρονος αὐτῷ Μάρκος Πόλος (Marco Polo), ὅστις ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἀσίαν ταξιδίου του διηγείτο πολλὰ περὶ τῆς μεγάλης ἀναπτύξεως τῆς ναυτιλίας ἐν ταῖς Ἰνδίας. Ὁ τολμηρὸς οὗτος περιηγητὴς διεβεβαίω ὡσαύτως, ὅτι παρὰ τοῖς Κινέζοις ἡ μαγνητικὴ βελόνη ἦτο ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων ἐν χρήσει ὡς βοήθημα τῆς ναυτιλίας.

Ἐκτὸς τῆς βελτιώσεως τοῦ ἐξαρτισμοῦ τῶν ἱστιῶν, προήγαγε τὴν ναυτιλίαν ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς θαλάσσις ἀμέσως εἰς μεγίστην τελειότητα ἡ ἐφευρέσις τῆς πυξίδος. Πότε, ποῦ καὶ ὑπὸ τίνος ἐν Εὐρώπῃ ἐφευρέθη ἡ πυξίς, εἶνε ἀδηλον. Συνήθως ἀποδίδεται ἡ τιμὴ αὕτη τῆς ἐφευρέσεως εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, ὅτινες ἐν ἔτει 1303 ἐθήκαν τὴν μαγνητικὴν βελόνην ἐπὶ τινος αἰχμῆς καὶ διήρσαν τὸν δίσκον τῆς πυξίδος εἰς ὀκτὼ ἴσα διαμερίσματα. Οἱ Γάλλοι τούναντιον ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἰδιότης τῆς μαγνητικῆς βελόνης τοῦ τρέπεσθαι πρὸς βορρᾶν, ἦτο ἤδη γνωστὴ κατὰ τὸν 12^{ον} αἰῶνα, ὅτε ὑπῆρχεν ἐν Γαλλίᾳ ὁμοίον τι τῇ πυξίδι ἐργαζόμενον ὀνομαζόμενον *marinette*.

Πρὸς καταμέτρησιν τῆς ταχύτητος τοῦ πλοίου χρησιμεύει τὸ γνωστὸν ἐργαλεῖον τὸ ὀνομαζόμενον *Logg*, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ περὶ τὰ τέλη τοῦ 17^{ου} αἰῶνος ἐφευρόντος αὐτὸ Ἀγγλοῦ *Logg*.

Σπουδαιοτάτη ἐν τῇ ναυτιλίᾳ εἶνε ἡ γνώσις τῶν θαλασσίων ρευμάτων, πρὸ πάντων πλησίον τῆς ξηρᾶς καὶ ἐν ταῖς στεναῖς θαλάσσις. Ἐν τῷ πορθμῷ π. χ. τοῦ Γιβραλτάρ τρέχει καθ' ἑκαστὸν ἔτος ρεῦμα εἰς τὴν μεσόγειον θάλασσαν ἔχον ταχύτητα ἕως 10 μιλίων, ὡς ὥστε τὰ ἱστιοφόρα πλοῖα, μόνον ὅταν πνέῃ ἰσχυρὸς ἀνατολικὸς ἀνεμος, δύναται νὰ ἐκπλεύσῃσιν εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν, πολλὰκις δὲ ἀναγκάζονται ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας, ἠγκυροβόλημένα πρὸ τοῦ Γιβραλτάρ, νὰ περιμένωσι τοιοῦτον εὐνοϊκὸν ἀνεμον. Τὴν αὐτὴν σπουδαιότητα διὰ τὴν ναυτιλίαν ἔχουσι καὶ οἱ ἐτησίαι, ὅτινες πνέουσι καθ' ἑκάστην ὥραν

τοῦ ἔτους μεταξὺ τῶν τροπικῶν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ἡμισφαιρείοις. Οἱ ἐτησίαι προέρχονται ἐκ τούτου, ὅτι ὁ ὑπεράνω τῶν τροπικῶν ἀὴρ θερμαίνεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀραιούται καὶ ἀνέρχεται εἰς ὑψηλότερα στρώματα, ὁ δὲ ὑπὲρ τοὺς πόλους ψυχρὸς ἀὴρ εἰσρομᾷ εἰς τὸν ἀραιωθέντα τοῦτον χώρον καὶ παράγει διηνεκὲς ρεῦμα ἐπὶ τε τοῦ βορείου καὶ νοτίου ἡμισφαιρίου. Καὶ ὁ νόμος τῶν ἀνέμων, ὃν περιεγράψαμεν ἐν τῷ „περὶ προγνώσεων τοῦ καιροῦ“ ἀρθρῷ (ἀρ. 2 σελ. 18) ἔχει μεγίστην σπουδαιότητα διὰ τοὺς ναυτιλλομένους, ἀφ' ὅτου δὲ ἐγένετο γνωστὸς ὁ νόμος οὗτος, ὁ ἀριθμὸς τῶν

κατ' ἔτος ἐν τῇ θαλάσῃ συμβαινόντων δυστυχημάτων ἤλαττώθη σημαντικῶς.

Νέα περίοδος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ναυτιλίας ἤρξατο διὰ τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἀτμομηχανῶν καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν πρὸς κίνησιν τῶν πλοίων, ἣδη δὲ μετὰ τὴν μεγάλην καὶ σχεδὸν ἐντελῶς ἀνεξάρτητον ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ταχύτητά του τὸ ἀτμοπλοῖον εὐρίσκει μετὰ καταπληκτικῆς ἀσφαλείας τὸν δρόμον του ἀνὰ τὰς ἀχανεῖς καὶ ἀπεράντους ἐκτάσεις τοῦ ὠκεανοῦ καὶ μετὰ ὀλοκλήρων μηνῶν πλοῦν εἰσέρχεται εἰς ἐκεῖνον ἀκριβῶς τὸν λιμένα, εἰς ὃν ἀπ' ἀρχῆς διηυθύνετο.

ΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΑΣ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῴ.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝΟΣ ΠΤΩΧΟΥ ΕΡΓΑΤΟΥ.

Ἡ κατάσταση τῶν πτωχῶν καὶ ἀθλίων ἐν Λονδίῳ, τῇ πρωτοπόλει τοῦ κόσμου, τῇ μητροπόλει τῶν ἀντιθέσεων, τῇ ἔδρᾳ τοῦ Πλούτου καὶ τῆς Πενίας, πολλὰκις ὑπὸ πολλῶν περιεγράφη, ἀλλ' αἱ πλείστα τῶν περιγραφῶν τούτων ἀγούσιν ἡμᾶς εἰς τὰ καταγῶγια ἐκείνα τῆς ἠθικῆς ἐξαχρειώσεως, τῶν ὁποίων ἐνταῦθα οὐδεμίαν μείαν ποιούμεθα. Αἱ ἐπόμεναι σημειώσεις ἐγράφησαν ὑπὸ τινος τιμίου ἐργάτου, ὅστις εὐρέθη ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐν Λονδίῳ ἄνευ ἐργασίας, ἀνῆλθεν ἐντὸς ὀλίγου τὰ μικρὰ αὐτοῦ χρηματικὰ μέσα καὶ, ἐπειδὴ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ δὲν ὑπάρχουσιν ἄσυλα διὰ τοὺς ἀστέγους, διήλθε τὰς δεκατέσσαρας νύκτας τῆς δεκαεπταμέρου ἐν Λονδίῳ διαμονῆς του περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς μεγαλοπόλεως. Τρεῖς νύκτας μόνον διήλθεν ἐν τοῖς καλουμένοις „ξενοδοχείοις τῶν ἐργατῶν“, ἅτινα εὐρίσκονται ἐν ταῖς πενεστάταις καὶ πολυανθρωποτάταις ὁδοῖς τοῦ Λονδίνου. Περὶ τούτων γράφει ὁ ἐν λόγῳ ἐργάτης τὰ ἑξῆς.

„Τὸ οἰκοδόμημα, πρὸ τοῦ ὁποίου ἱστάμην, διακρίνετο ἀπὸ τῶν περιβαλλόντων αὐτὸ ἐλευσίων οἰκίσκων διὰ τοῦ μείζονος μεγέθους του καὶ τῆς βελτίονος διατηρήσεώς του. Πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ φέρει μετὰ μεγάλα ἐρυθρὰ γράμματα τὴν ἐπιγραφὴν: „St. Simon's Chambres“, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μετὰ μικρότερα γράμματα τὰς λέξεις: „Workman's Home“ (κατοικία τοῦ ἐργάτου). Ὑπερθεν τῆς θύρας κρέματα φανός, ἐπὶ τῶν ὕλων τοῦ ὁποίου εἶναι γεγραμμένα αἱ λέξεις: „κρεβάτια χωριστὰ πρὸς 4d (d σημαίνει πέννα, τὸ 1/12 τοῦ σελινίου), καὶ ἐπὶ τινῶν εἰς τὰ παράθυρα ἐκτεθειμένων πινακίων μετὰ χρυσᾶ γράμματα: „χωριστὰ κρεβάτια πρὸς 4 καὶ 6 d. τὴν νύκτα· 2 καὶ 2 1/2 σελίνα τὴν ἐβδομάδα“. Τὸ σύνολον παρεῖχεν ἀρκούντως εὐάρεστον καὶ ἐλευστικὴν ὄψιν καὶ ὁ ἄπειρος νέηλος, ὅλος ἡμῖν ἐγώ, ἠδύνατο νὰ ἐκλάβῃ τὸν κεκοιμημένον τοῦτον τάφον ὡς καλὸν τι ξενοδοχεῖον. Τὸ γράφειον τοῦ ἰδιοκτῆτου ἢ τοῦ ἐπιμελητοῦ τοῦ καταστήματος εὐρίσκειται ἀριστερόθεν τῆς εἰσόδου, ἡ δὲ ἐσωτερικὴ θύρα, ἣτις ἀνοίγεται ὑπὸ τινος θυρωροῦ, παρέχει ἐλευθέραν τὴν εἰσόδον εἰς ἐκεῖνον μόνον, ὅτινες ἤδη ἐν τῷ γραφείῳ ἠγόρασαν εἰσιτήρια ὕπνου.

Ἐκ τοῦ προδόμου εἰσέρχεται ὁ ξένος εἰς ὑπερμεγεθῆς τι μαγειρεῖον, κατέχον ὀλοκλήρην τὸν κάτω χώρον τοῦ οἰκοδομήματος (ὅπερ ἐν συνόλῳ δύναται νὰ φιλοξενήσῃ ὑπὲρ τοὺς 400 ξένους). Ἐνταῦθα — ἐν ἀτμοσφαίρᾳ τοσοῦτον ζοφερᾷ καὶ δυσώδει, ὥστε κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς οὔτε τὸ βλέμμα δύναται νὰ τὴν διασχίσῃ, οὔτε ἡ ρίς νὰ τὴν ὑποφέρῃ — παρετήρησα, ἀφοῦ ἀνελάβον τὴν δύναμιν τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἤρχισά πῶς διὰ μέσου τῶν πικρῶν νεφῶν τοῦ δυσώδους καπνοῦ νὰ διακρίνω τὰ ἀντικείμενα, παρετήρησα,

λέγω, πολυαριθμοὺς ὁμίλους ἀνδρῶν, ἐσθιόντων, πινόντων, καπνίζόντων, βλασφημούντων καὶ διαλεγόμενων. Τινὲς ἐξ αὐτῶν διεσκέδαζον τὸν καιρὸν των, ὡς βραδύτερον ἀντελήφθην χωρησᾶς πλησιέστερον, διηγούμενοι ἱστορίας καὶ ἀνέκδοτα οὐχὶ τοῦ ἀρίστου, ὡς ἐνοεῖται, εἰδούς· ἄλλοι δὲ ἐπαίζον ὁμόμοι (διότι τὰ χαρτοπαίγνια ἐνταῦθα, ὡς λίαν ἐρεθιστικά, ἀπαγορεύονται), ἐρίζοντες καὶ διαμαχόμενοι. Οἱ ἡσυχώτεροι ἐψυχαγωγούντο παίζοντες ἀθώας παιδιὰς· ἄλλοι πάλιν ἦσαν βεβουδισμένοι εἰς τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα „Coddam“*) γνωστὸν καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ἀμαξήλαταις ἀγαπητὸν παιγνίδιον, προσπαθοῦντες νὰ κερδήσωσι τὸν ζυθὸν των διὰ τῆς ἀνακαλύψεως κεκρυμμένου τινὸς σκούφου. Ἐπειδὴ ἡ παρουσία μου οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν ἐφείλκυσε τῶν παραδόξων πελατῶν, ἠδυνήθην ἡσύχως καὶ ἀνέτως νὰ παρατηρήσω τὸ μέρος, ἔνθα εὐρισκόμην, καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ συντρόφους. Σχεδὸν ὀλοκλήρως ὁ ἀπέναντι τῆς εἰσόδου τοῖχος εἶναι κατελιημένος ὑπὸ μικρῶν, διὰ τῆς κλειδῶς κλειομένων σκευοθηκῶν καὶ κιβωτῶν, αἵτινες ὅμως, ἐπειδὴ ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα ἄξιον νὰ κλειδωθῆ, οὐδὲν ἄλλο περιέχουσιν ἢ εὐτελῆ τινα σκευὴ ἐκ λευκοπαφύλου (τενεκέ), πῆλινα τηγάνια, καὶ ἄλλα ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα οἱ ξένοι ἀφοῦ μεταχειρισθῶσι πρὸς σκευασίαν τῶν ἐδεσμάτων των ὀφείλουσι πάντοτε νὰ ἀποδίδωσιν εἰς τὸν μάγειρον. Ἐκτὸς τούτων εὐρίσκονται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πελατῶν καὶ οἱ μεγάλοι λέβητες, ὅτινες κρέμονται ὑπεράνω τοῦ πυρὸς προσητημένοι διὰ ἀλύσεων εἰς τὸν τοῖχον, διὰ νὰ μὴ „κάμουν περὰ“, δηλαδὴ νὰ μὴ κλαπῶσιν. „Διότι πρέπει νὰ „ξεύρης“ μοὶ εἴπαγε γέρον τις πελάτης, ὅστις ἠσχολεῖτο εἰς τὴν σκευασίαν τοῦ τῆου του, „ὅτι ἐδῶ μέσα δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα, τόσο βαρὺ καὶ τόσο ζεστό, ποῦ νὰ τὸ κάνουν Αἰ-Γιάννη. Νομίζεις κά- νεις πῶς ἔχει ἀπόμα ἴσθην τζέπη σου ἢ ἴσθὸ χέρι του ἕνα κουτὶ σπέρτα, ποῦ τώρα λίγο τ' ἀγόρασε, καὶ δὲν εἰξέρη πῶς ἐκάμαν φτερά μὲν ἑμπῆς ἴσω-μέσα.“

Καὶ αὐτὰ αἱ πυράγραι καὶ τὰ συνδουλιστήρια εἶναι ἀλυσιδετα, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὄπως μὴ „σφιγγθῶσι“ δηλαδὴ κλαπῶσι (σφιγγῶ εἶναι ὁ τεχνικὸς ὄρος ἐπὶ κλοπῆς λαβίδων, πυραγρῶν καὶ τῶν τοιούτων), ἀφ' ἑτέρου δὲ ὄπως μὴ χρησιμεύσωσιν ὡς ὄπλα εἰς ἐνδεχομένους διαπληκτισμοὺς.

„Ἄν θέλῃς νὰ βράσης τίποτα, βράσε το ὄλο διὰ μίξ καὶ μένε ὀρθὸς στὴ θέσι σου, διότι ἂν πᾶς καὶ καθίσης μίᾳ

* Τὸ Coddam καίεται συνήθως ὑπὸ ἑξ ἀνδράπων, ἀποτελοῦντων δύο μερίδας, καθήμενας ἐναντι ἀλλήλων. Ὁρισμένον τι καὶ ἐκ τῶν προτέρων σημειωθῆν νόμισμα εὐρίσκειται εἰς τὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης κειμένας χεῖρας τῆς μιᾶς μερίδος, ἡ δὲ ἀντίθετος μερίς ὀφείλει νὰ μαντεύσῃ, εἰς ποῖαν χεῖρα τὸ νόμισμα εὐρίσκειται.

στιγμή, σου κλέφτουνε τὸ μισό πρὶν ἐτοιμάσης τὸ ἄλλο μισό." μὲ ἔλεγε νεανίας τις οὐλόβρις, ὅστις ἐνόησε ὅτι ἤμην νήλιος· καὶ τὴν ἐρῶδητα τῆς συμβουλῆς τοῦ νεανίου ἐπεύρωσεν ἀμέσως ἢ ἀπροσεξία γέροντός τινος, ὅστις εἶχεν ἀποστρέψη πρὸς στιγμὴν τὰ βλέμματα ἀπὸ τῆς προχῆς τοῦ τέιου του. "Ποῖός μου ἦρε τὸ τσάι μου;" εἶπε κλαυθμυρίζων. "Ἐνα δευτέρλεφτο ἐστρηφα τὸ μάτι μου ἀπὸ τὸ ποτήρι καὶ τώρα εἶναι γιομάτο νερό!" Βρονταΐδης καγχασιμὸς τῶν περικαθημένων ἦτο ἡ μόνη ἀπάντησις.

"Ὅταν τις ἐκ τῶν εἰσπρχομένων πελατῶν θελήῃ νὰ πῆρῃ τέιον, λαμβάνει ἀμέσως ἐκ τῆς σκευοθήρης ἀγγεῖόν τι ἐκ λευκοπαφύλου, ἐκπλύνει αὐτὸ διὰ ζέοντος ὕδατος, ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου δύο χάρτινα χωνία πλήρη τέιου καὶ ζαχάρεως, τὰ ὅποια πρὸ μικροῦ ἠγόρασεν ἀντὶ δύο πεννῶν παρὰ τῷ πλησιεστάτῳ παντοπωλῆ, καὶ παρασκευάζει τὸ ποτόν του, ἀκολούθως ἐξάγει ἐκ τοῦ ἐτέρου θυλακίου τὸν „ἐκ τοῦ ἰχθυοπωλείου φασιανόν του" τὸν καλούμενον ὠσαύτως „δυ-ὀφθαλμον μπρωστέκιον" τοῦτ' ἐστὶ μίαν καπνιστὴν ἔγκυαν, θέτει αὐτὴν πλησίον τοῦ πυρός διὰ νὰ τὴν πυρώσῃ, ἔπειτα τὴν φέρει μετὰ τοῦ τέιου εἰς τὸ τραπέζιον, ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου τεμάχιον ἄρτου καὶ ἀρχίζει τὴν εὐωχίαν του. "Ὅστις θέλει καὶ γάλα εἰς τὸ τέιον του, τὸ φέρει μετ' ἐαυτοῦ ἐντὸς μικρᾶς φιάλης, συνήθως ὅμως τὸ γάλα θεωρεῖται ὡς περιττὴ πολυτέλεια. Ὁ ξενοδόχος πωλεῖ μόνον ζῦθον καὶ σακίην.

Ἐπειδὴ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εὑρίσκεται πλησίον τῶν πρὸς ἐκφόρτων καὶ ἐπιδιόρθωσιν τῶν πλοίων ὀρισμένων τόπων, διὰ τοῦτο καὶ ἡ πελατεία του συνίσταται κατὰ τὸ μέγιστόν μέρος ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐκεῖ ὀσχολουμένων ἐργατῶν, ἥτις εἶνε ἡ βαναυσωτάτη ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ πασῶν δυστυχεστάτη τάξις τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν των ἀποζώντων κατοίκων τοῦ Λονδίνου. Οἱ ἐργάται οὗτοι κερδίζουν, ὅσάκις ἔχουσιν ἀφθόνως ἐργασίαν, 15 ἕως 16 σελίνια τὴν ἡμέραν, εἰς δυστυχεστέρους ὅμως καιροὺς μὲλις τοσαύτας πέννας, αἱ δὲ ἰσχνὰ ἀγελάδες καταβιβρώσκουσι συνήθως τὰς παχείας μέχρις αὐτῶν τῶν τριχῶν. Ὁσαύτως καὶ ἡ „ἀλειψίς τῶν χειρῶν", τοῦτ' ἐστὶν ἡ δωροδοκία, ἥτις διὰ τῆς ἐργασίας τούτους εἶναι τὸ ἀπαραίτητον μέσον πρὸς ἀπώλησιν τῆς εὐνοίας τῶν ἐπιστατῶν, ἀφαιρῆ ἰκανώτατον μέρος τοῦ κέρδους των, οὕτως ὥστε ὅταν ἐπέλθωσιν οἱ „ἀνάποδοι καιροὶ" ὁ ἐργάτης θεωρεῖ ἐαυτὸν εὐτυχὴ καὶ εὐδαίμονα ἐὰν εὕρῃ στέγην ἐν τοιοῦτῳ καταλύματι, ὅσον τὸ „St. Simon's Chambers", ὅπου νὰ κλίνῃ τὴν κεφαλὴν. Ἐτερον μὲγα ἐπίσης μέρος τῆς πελατείας τοῦ ξενοδοχείου τοῦτου ἀποτελοῦσιν „οἱ πραγματευτάδες τῆς κόφας", οἱ περιπλανώμενοι ἐκείνοι πραγματευταὶ παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἀποχρᾶσεως, οἵτινες ἐλαστικωτάτην ἔχοντες τὴν συνείδησιν καὶ ἀπιστεύτως εὐστροφον καὶ κοπτεράν τὴν γλώσσαν, λίαν ἐπικερδῶς πολλὰκις χρηματοποιᾶσι τὰ πενιχρά των κεφάλαια. Τινὲς ἀγοράζουσι τὰ ἐλεεινά των ἐμπορεύματα λίαν πρῶτ' ἐν τοῖς ἰχθυοπωλείοις, περιφέρουσι αὐτὰ κατόπι ἐν τοῖς πανδοχείοις, ἐνθα οἱ καπνιστοὶ ἰχθῦς καὶ τὰ ὀστροκόδερμα ζῦα εὑρίσκουσι τὴν καλητέραν ἐπιώλησιν, καὶ τὰ ὑπολείφθεντα τῶν τοιοῦτων ἐμπορευμάτων των πωλοῦσιν ἐν τοῖς κατωτάτοις καπηλείοις. Ἄλλοι πάλιν ἐμπορεύονται μὲ λεμόνια, μήλα, ἄπια, σταφυλάς, πορτοκάλια, κάρυα καὶ τὰ παραπλήσια, τὰ ὅποια ἀγοράζουσι — ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον βεβλαμμένα ἢ σεσηπῶτα — ἀντὶ ὀλιγίστων χρημάτων ἐν τοῖς ὀπωροπωλείοις (ἢ μᾶλλον ἐπὶ τῶν πλοίων, τὰ ὅποια ἔρχονται φορτωμένα μὲ καρπούς), ἔπειτα τυλίσσουσι ἐκάστην

ὀπώραν εἰς τεμάχιον λεπτοτάτου χάρτου οὕτως ὥστε νὰ φαίνεται τὸ ἥμιστο βεβλαμμένον τοῦ καρποῦ μέρος, καὶ πρὸς τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς ἢ τὰς γωνίας τῶν μάλιστα συχνάζομένων ὁδῶν, ἐνθα οἱ ἀγορασταὶ δὲν εὐκαιροῦσι νὰ παρατηρήσωσι μετὰ προσοχῆς τὰ ἴσθητά των.

Εἰς τοὺς μικρεμπόρους τούτους, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ „ξυλάνθρωπος", δηλαδή ὁ πωλητὴς φωσφόρων διαδραματίζει σπουδαῖον μέρος, προστίθενται καὶ οἱ „κροταλλίαι", τοῦτ' ἐστὶν οἱ ὑπερέταί τῆς θεκλίμας, ὅτινες περιφέρονται εἰς τὰς κεντρικωτάτας ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου ἐπιδεικνύοντες παντὸς εἶδους ἀγγελίας εἴτε ἐκ μακρῶν ξύλων ἐξηρητημένας εἴτε γεγραμμένας ἐπὶ πινάκων, κρεμασμένων ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν, δηλ. ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῆς βράχεις. Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τούτῳ τῶν ἐργατῶν ἀντιπροσωπεύεται ὡσαύτως καὶ ἡ τάξις τῶν δειλαίων ἐκείνων, οἵτινες ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν προσπαθοῦσι νὰ παρατείνωσι τὸν γυμνὸν καὶ ἀβίωτον βίον των, συνυπερτοῦντες ὡς ἔκτακτοι βοηθοὶ ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ ζυθοπωλείοις, καθαρρίζοντες παράθυρα, ἐκτελοῦντες διαφόρους μικρὰς ἐργασίας ὡς ἀγγελιαφόροι, ἐνίοτε δὲ ἀλλὰ πολλὰ σπανίως καὶ ὡς στιγμιαῖοι ἱπποκόμοι. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δύναται τις μάλιστα νὰ ἴδῃ μεταξύ τῶν πελατῶν τοῦ καταστήματος τούτου καὶ ἄργον τινα ναύτην, ὅστις ἀφοῦ „ἔσπειρε τὸ ἄγγιρο βρωμί του", ἀφοῦ δηλαδή ἐσπατάλησεν ὡσαύτως τοὺς καρπούς των κόπων του, ἐλαύνεται εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὑπὸ ἐναντίου ἀνέμου φερόμενος.

Μεταξὺ τῶν πελατῶν εὑρίσκονται πολλάκις καὶ παντὸς εἶδους χειροτέχναι, ἐνίοτε μάλιστα ἰκανώτατοι τεχνίται, οἵτινες θὰ ἠδύνατο νὰ πορίζοντα ἀφθόνως καὶ θαυμάσιως τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου, ἀν δὲν εἶχον συνείδησιν „νὰ καμπυλῶνται τὸν ἀγκῶνά των", τοῦτ' ἐστὶ νὰ παραδίδωσιν εἰς τὴν φιλοποσίαν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι καταντῶσι διὰ τῆς πολυποσίας σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τοσαύτην ἀπορίαν καὶ ἐνδειαν, ὥστε ἀναγκάζονται νὰ προσφεύγωσιν εἰς τοιαῦτα καταλύματα, ὅσον τὸ ἐνταῦθα περιγραφόμενον, τὸ δὲ χεῖριστον — καὶ ἐνταῦθα κυρίως συνίσταται ἡ κατάρα των — εὑρίσκουσι προϊόντος τοῦ χρόνου τοσαύτην εὐχάριστησιν καὶ ἠδονὴν εἰς τὸν ἀνήσυχον καὶ ἐκλυτον τοῦτον βίον, ὥστε δὲν δύνανται πλέον νὰ ὑποφέρωσι τὸν ἥρεμον οἰκογενειακὸν βίον. Οὐχ ἦτρον ὅμως οἱ δυστυχεῖς οὗτοι καταλαμβάνονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὑπὸ στιγμιαίας ἀηδίας πρὸς τὴν παραλυσίαν ταύτην, ἀποφεύγουσιν ἐπὶ τινα χρόνον τὰ μεθυστικὰ ποτά, ἐνδύονται μετὰ τινος ἐπιμελείας καὶ ἀξιοπρεπείας καὶ ἐπανερχονται εἰς τὸν τακτικὸν καὶ φρόνιμον βίον. Τοῦτο ὅμως δὲν διαρκεῖ ἐπὶ μακρόν. Φίλος τις, ὃν κατὰ τύχην συνήνησεν καθ' ὁδόν, παρακινεῖ αὐτοὺς νὰ συμπῶσιν „ἐν μόνον ποτήριον", ὑποκύπτουσι εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ μετ' οὐ πολὺ εὑρίσκονται ἀνεπαίσθητος εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν ἐλεεινὴν κατάστασιν.

Ἐπὶ τῇ θέξ των περίξ μου σκηναῶν καταληφθεῖς ὑπὸ ἀηδίας καὶ βδελυγμοῦ ἀπὸ τῶν βαρῶν εἰς τὰ ἀνω δάματα, κρατῶν ἐν τῇ χεῖρὶ τὸ εἰσιτήριον τοῦ ἴππου, ὅπως ἀναζητήσω „τὴν μόνην ἀναφυχὴν καὶ ἀνακούφισιν παντὸς δεινοῦ, τὸν ἴππον". Τριάκοντα καὶ ὀκτὼ κλίναι εὑρίσκοντο ἐν τῷ μέχρῳ ἀσφυξίας ὑπὸ μεμολισμένων ἀναθυμιάσεων καὶ δυσωδιῶν κεκορεσμένων χάρῳ, ὅστις οὐδὲ διὰ τὸ ἡμῶσι τοῦ ἀριθμοῦ τούτου τῶν κλινῶν εἶχεν ἰκανὸν μέγεθος. Τὰ πεπληρωμένα μαλλοῦ στρώματα ὠμοιάζον πρὸς σάκκους πλήρεις καρῶν, τὰ δὲ μελανόχροα μάλλινα ἐραπλώματα καθίστων παντελῶς ἀδύνατον τὴν λύσιν τοῦ ζήτηματος, ἀν ἐπλήθησάν ποτε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὑπάρξεώς των ἢ ὄχι. Ἐνταῦθα ἐπικρατεῖ γενικῶς τὸ ἔθιμον, ὅσάκις ἐκ-

Ἡ ΤΙΤΑΝΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΤΗΜΩΝ.

Ἐκ τῆς εἰκονογραφικῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως τῆς κωμῳδίας „Ὀνειρον θερινῆς νυκτός" τοῦ Σαίξπηρου. Μετάφρασις ὑπὸ Α. W. v. Schlegel.

δύεται τις, να συμπύση τα ένδύματά του και να τα τοποθετή υπό τὸ προσκεφάλαιον, τοῦτ' ἔπερ βεβαίως δὲν συμβαίνει πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ προσκεφαλαίου, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν μὴ «κάμουν φτερὰ», τοῦτ' ἔστι διὰ τὴν μὴ κλαπῶσιν.

Ἐπὶ τέλους κατῶρθωσα νὰ κλίνω τὴν κεκμηκυῖαν κεφαλὴν μου καὶ ἤλιπζον, ἐπειδὴ ἤμην ἐξηνητλημένος μέχρι θανάτου, ὅτι θὰ ἤδυνάμην ν' ἀποκοιμηθῶ, ἀλλ' ἡ ἐλπίς μου αὐτὴ ἐφεύσθη σκληρότατα. Ἡ φοβερὰ συναυλία, ἣν οἱ κοιμώμενοι λωποδύται ἐξετέλουν διὰ τῶν ῥωθῶνων των, οἱ ἐκάστοτε παρουσιαζόμενοι καὶ τὰς κλίνας των θορυβωδῶς ἀναζητοῦντες πελάται, ἡ τρομερὰ ὄχλοβὸν ἐν τῷ κάτω μαγειρείῳ καὶ ὁ φόβος τῶν νυκτερινῶν κλεπτῶν ἀφήρουν ἀπὸ τῶν βεβαρυμένων βλεφάρων μου τὸν πολυπόθητον ὕπνον, καὶ πυρέσσων, πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματός μου ἀλλῶν, ὑπὸ ζοφερῶν σκέψεων κατατρυχόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ κορκορυγῶτος στομάχου μου βασανιζόμενος, ἐκείμην ἐπὶ μακρὸν μετὰ τὴν ἀπίσβεσιν τῶν λύχνων ἐγρηγορῶς, ὅτε δὲ ἐπὶ τέλους ἤρχισα νὰ ἀποκοιμῶμαι, ἀφωπνίσθη ἐντρομος ὑπὸ τινος μεθυσμένου, ὅστις ἐπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης μου καὶ μετὰ τὰς φοβερωτάτας βλασφημίας ἤρχισε νὰ με διαβεβαίωσῃ, ὅτι δὲν τὸ ἐκαμε μετὰ κακὴν πρόθεσιν.

Ἐπὶ ἀθλιώτερα εἶρον τὰ δι' οἰκογενεῖας καταλύματα, τὰ ὅποια πάντα εὐρίσκονται εἰς ἐκείνας τὰς ἐλευθερίας καὶ ἀπηλιθμῆνας, πολυανθρωποτάτας ἰσοῦς τοῦ Λονδίνου, ἐν αἷς βασιλεύουσιν ὁ βόρβρος, ἡ ἀκαθαρσία καὶ ἡ ἀθλιότης ἐπὶ τοσοῦτον, ὅστε μία ἀβλαβής, μὴ χαρτοκόλλητος ὄλαος παραθύρου θεωρεῖται ὡς σημεῖον ἐκτάκτου καὶ σπανίας πολυτελείας.

„Καλὰ κρεβάτια 4 d., διὰ δύο πρόσωπα 6 d.“ Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀνέγνω εἰς ἐλευθερίαν τινὰ γωνιαίαν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσήλθον. Ἐνταῦθα ἡ ἐξώθυρα ἤγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ οἰκητήριον καὶ μαγειρεῖον συγχρόνως, ἐν ᾧ πυκνύματα καὶ ἀδιαπέραστα νέφη καπνοῦ, δυσώδεις ἀναθυμιάσεις ὑγρῶν ὑποδημάτων, διάφοροι ὀσμῆς κρομμύων, τυροῦ καὶ καπνιστῶν ἰχθύων ἐνοῦνται καὶ ἀποτελοῦσι δυσδιάκριτον καὶ δυσπερίγραπτον ἀτμόσφαιραν, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἀντήχησαν εἰς τὰ ὦτά μου θορυβώδεις καὶ συγκεχυμέναι φωναί. Μόλις μετὰ περὶ ἑξήκοντος ἰκανοῦ χρόνου κατῶρθωσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐν τῷ εὐρυχώρῳ τούτῳ δωματίῳ, ἔπερ ἠμοίαζε πρὸς καταγῶγιον καταχθονίων δαιμόνων, νὰ διακρίνω πως ἀπ' ἀλλήλων τὰ ἀντικείμενα καὶ τὰς ἀνθρωπίνους μορφάς. Πρὸ τῆς ὑπερμεγέθους καμίνου ἐκάθητο κεκυφὸς καὶ ὑπὸ τοῦ γήρατος καὶ τῆς δυστυχίας καταβεβλημένος γυναικὸς πρὸς ὄψιν μου καλίσσης, καὶ ἐκάπνιζε διὰ βραχείας τινὸς καπνοσύριγγος. Καθ' ὅλην ἰσως τὴν ἡμέραν ταύτην οὐδὲν ἄλλο ἔφαγε ἢ „τὸ πρῶγευμα τοῦ νοσοκομείου“, ἔπερ δηλοῖ, ἔσφιγξε δυνατώτερα τὰς περὶ τὴν κοιλίαν ταυίας τοῦ περιζώματος τῆς, ἐγέμισε τὴν καπνοσύριγγά τῆς με ἀποσίγαρον τοῦ δρόμου καὶ προσητένιζε τὸ πῦρ με ἀκινήτους ὀφθαλμούς, ὡσεὶ νεναρκαμένη καὶ ἀναίσθητος. Παρ' αὐτῇ ἐκάθητο ἑτέρα κατεσκληκυῖα γυνή, βεβυθισμένη εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν ἐργασίαν τῆς συρραφῆς κατεσχισμένων καὶ κατερακωμένων ἐνδυμάτων. Παρὰ τινὶ μεγάλῃ τραπέζῃ ἐκάθητο γυναῖκες καὶ ἄνδρες, οἵτινες κατεβρόχθιζον τὸ φαγητόν των, συνιστάμενον ἐξ „ἰρλανδικῶν βερυκόκκων“ δηλαδὴ γεωμήλων (πατάτες) καὶ „διοφθάλμων μαιφιστεκιῶν“ (ῥέγκες). Πλησίον τούτων ἐκάθητο ἕτερος ὄμιλος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἵτινες ἐπότιζον τοὺς „μαργαρίτας των“ δηλαδὴ τοὺς ὀδόντας των μετὰ ἐν ποτήριον ζύθου, περιφερόμενον κατὰ σειράν ἀπο τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον. Τινὲς „ἀσποῦνιστοὶ Ἀμερικανοί“, ὅπως καλοῦνται ἐν τοῖς καταγῶγις τούτοις οἱ Μαῦροι, καὶ τινες „καταραμωμένοι φηκτραὶ“ τοῦτ' ἔστι μιγάδες εἴτε μικτογενεῖς μελαγχρονοῦ χρώματος ἐκάθητο ἐκλαδὸν ἐπὶ τοῦ πατώματος, ἐρείδοντες τὰς κεφαλὰς πρὸς τὸν τοῦτον, ὀλίγη δὲ περαιτέρω ἐλθεῖν τινὰ γυναικὰ ἠσυχολοῦντο περὶ τὴν διάταξιν τῶν εὐτελῶν ἐμπορευμάτων, ἅτινα ἐμελλον νὰ πωλήσωσιν τὴν ἐπομένην πρωΐαν.

Τὰ δυστυχεῖα ταῦτα ὄντα, τὰ ὅποια ἐνεκα τῆς ἡλικίας, τῆς νόσου, τῆς δυστυχίας εἶναι ἀσθενέστερα ἢ ὥστε νὰ πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν δι' ἐπιπέσου καὶ τακτικῆς ἐργασίας, εἶναι οἱ μάλιστα ἀξιοθρήνητοι πελάται τῶν καταστημάτων τούτων. Τὰ παραπαίοντα βήματα τῶν πλειστῶν ἐξ αὐτῶν, τὸ φθισικὸν χρῶμα τῶν παρειῶν, ὁ ὕλακός βῆξ, ὁ διασειῶν τὰ κάτιστα ταῦτα σώματα, διηγῶνται σπαραξικαρδίους ἱστορίας. Τινὲς ἐκ τῶν δυνατωτέρων γυναικῶν εὐρίσκουσι μικρὰς τινὰς ἐργασίας ἐν τοῖς ἰχθυοπωλείοις, παρὰ τοῖς βακοσυλλέκταις κτλ., ἢ περιφέρονται πωλοῦσαι λάχανα, ἢ ἀλλάντας καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ τέλους δὲ ἡ ἔνδεικα, τὸ ψῦχος καὶ αἱ παραμελούμεναι νόσοι ἀποκόπτουσι τὴν οἰκτρὰν ζωὴν των. „Τὸ ζύλινο ἐπανωφόρι“, ὡς ἐν τοῖς κύκλοις τούτοις ὀνομάζεται μετὰ σκληρῆς εἰρωνείας τὸ νεκροκράββατον, εἶναι τὸ μόνον ἄσυλον, ἐν ᾧ τὰ δυστυχεῖα ταῦτα ὄντα ἐλιπίζουσι τὴν ἀπολύτρωσιν τῶν δεινῶν των.

Τὸ μέρος τοῦ ὕπνου ἐν τοῖς μικτοῖς τούτοις ξενοδοχείοις εἶναι ἐπιφρικωδέστερον ἢ ἐν τοῖς ξενοδοχείοις τῶν ἀνδρῶν. Ἡ ἐπιπολαιότητα καὶ κατ' ἐπίφρασιν εὐπρέπεια διατηρεῖται μόνον ἐπὶ τοσοῦτον, καθ' ὅσον οἱ σύζυγοι ἔχουσιν ἰδιαίτερα μικρότατα δωμάτια, καὶ τὰ φύλα ἐν γένει ἀπ' ἀλλήλων χωρίζονται, ἀλλ' οἱ κοιτῶνες ἐνταῦθα εἶναι πολλῶ μᾶλλον πεπληρωμένοι ἀνθρώπων καὶ μεμολυσμένοι, παρέχουσι δὲ τοῖς ξενιζόμενοις μόλις καὶ μετὰ δυσχερείας τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα πρὸς πλύσιν τῶν χειρῶν καὶ τοῦ προσώπου κατὰ τὴν πρωΐαν καὶ φέρουσι τὰ σπέρματα τοῦ θανάτου, ἅτινα οἱ δυστυχεῖς οὗτοι σχεδὸν ἀνεξαιρέτως ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς, εἰς ταχυτάτην ἀνάπτυξιν.

Οὗτοι δὲ οἱ ἄστεγοι, ἀνυπόδητοι, βακένδυτοι, λιμώτοντες ἀνθρωποὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐμποροῦνται συμπαντες ὑπὸ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ συναισθήματος τῆς ἀπεχθείας καὶ τοῦ βδελυγμοῦ πρὸς πᾶν ὅτι ἀναμνηστικὴν τὴν δημοσίαν πτωχοκομίαν, ἣτις ἐν Ἀγγλίᾳ πράγματι ἐξασκεῖται συστηματικῶς κατὰ τὸν τρόπον ἐμποιοῦντα φόβον καὶ ἐμπνέοντα τὴν ἀποθάρρυνσιν. Νὰ ἐπαιτήσωσιν οἱ δυστυχεῖς οὗτοι οὔτε θέλουσι οὔτε δύνανται, προτιμῶσι δὲ νὰ κρύπτωσιν μετ' ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς των ἀλγηδῶνας καὶ ν' ἀποθάνωσιν ἐν τινὶ γωνίᾳ, ἢ νὰ ἐπικαλεσθῶσιν τὴν ὑποκριτικὴν καὶ ἀσπλαγχνὸν „δημοσίαν εὐσπλαγγίαν“.

Εἰς ὅλα ταῦτα τὰ „ξενοδοχεῖα τῶν τεσσάρων πενήτων“ εὐρίσκονται καὶ ἀνθρωποὶ οἵτινες ἔκαμαν ἤδη γνωριμίαν μετὰ τὸν μῦλον (δηλ. τὴν φυλακὴν) ἢ, ὡς ἐκφράζονται ἐν τῇ εἰκονικωτάτῃ των γλώσσῃ οἱ ἀνθρωποὶ τῆς τάξεως ταύτης, „ἐβραβίσθησαν ὑπὸ δώδεκα ἀναδόχων“ τοῦτ' ἔστι, κατεδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐν γένει ὅμως βλέπομεν ἐνταῦθα πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν καταπληκτικῶς μέγα τὸ πλῆθος τιμωτάτων ἐργατῶν, οἵτινες ἀν ἐβλεπον ἀνατέλλοντες μίαν καὶ μόνην ἡμέραν εὐτυχίας, θὰ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς σωματικῆς καὶ ἠθικῆς δηλητηριαζούσης ἀτμοσφαιρας, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὁποίας ἀκατασχετῶς βυθίζονται βαθύτερον ὀσημέραι, μέχρι: οὐ συγκαλυφθῶσιν ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ βόρβρου τῆς μεγαλοπόλεως.

ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΛΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ.

Μετὰ τοὺς γενομένους ἐν Πέστη, Βρυξέλλαις, Σπᾶ καὶ Τουρίνῳ περὶ κάλλους ἀγῶνας πρόκειται ἤδη νὰ τελεσθῶσιν καὶ νέοι τοιοῦτοι ἀγῶνες ἐν Νικαίᾳ καὶ ἐν Παρισίοις, φαίνεται δὲ ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ τινὰ εἰσέτι χρόνον ὁ νεώτατος οὗτος „συρμός“, μέχρις οὐ τὸ δημόσιον λάβῃ πληρεστάτην τὴν πεποίθησιν περὶ τοῦ ἀνοήτου καὶ παιδαριώδους τῶν τοιούτων ἀγῶνων. Διεδόθη μάλιστα ἐσχάτως ἐξ Ἀμερικῆς ἡ εἰδησις ὅτι ἐν Νέα Ὑόρκῃ πρόκειται νὰ τελεσθῇ προσεχῶς, χάριν ποιικιλίας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀγῶνας περὶ κάλλους, νέος ἀγὼν δυσμορφίας, καθ' ὃν ἡ ἀσχημοσύνη τῶν διαγωνισθησομένων γυναικῶν θὰ λάβῃ βραβεῖον 5000 δολλαρίων, ἢ δὲ εἰκὼν αὐτῆς θὰ δημοσιευθῇ εἰς ἕλας τὰς εἰκονογραφικὰς ἐφημερίδας.

Ἄν τὸ πρᾶγμα ἐλαμβάνετο ποτε ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν, ἔπρεπε κατὰ πρῶτιστον λόγον νὰ ἐξετασθῇ τὸ ζήτημα: κατὰ ποίας θεωρίας, κατὰ ποίους κανόνας, κατὰ ποίας ἀρχὰς οἱ κριταὶ θὰ ὀρίσωσι τὸ κάλλος καὶ θὰ κρίνωσι περὶ αὐτοῦ. Ὑπάρχει δὲ ἐν γένει μόνιμος καὶ σταθερὰ, παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν ἀποδεκτὴ περὶ κάλλους ἰδέα:

Ὁ πρῶτος περὶ κάλλους ἀγὼν, ἐξ ὧν γνωρίζομεν, εἶναι βεβαίως ὁ ἐπὶ τοῦ ὕρους τῆς Ἰδης τελεσθεῖς, ὁ πασίγνωστος μῦθος περὶ τῆς κρίσεως τοῦ Πάριδος. Ἀλλὰ καὶ τότε, ὡς φαίνεται, ὑπῆρχεν ἡ ἑλλειψίς τοιοῦτου σταθεροῦ τῆς κάλλους κανόνος, διότι βλέπομεν ὅτι ἐκάστη τῶν θεῶν προσεπάθει νὰ δωροδοκῆσθαι καὶ διαφθεῖρη ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸν ὡς κριτὴν ἐκλεγέντα πομπῆνα.

Ἐρευνῶντες τὰ καλλολογικὰ τῶν νεωτέρων συγγράμματα βεβαιούμεθα ἀμέσως ὅτι ἡ ἐξήγησις τῆς ἰδέας τοῦ καλοῦ παρέχει πλεῖστα πράγματα τοῖς φιλοσόφοις, καθότι ἄλλος ἄλλην ἐξήγησιν καὶ ἄλλον ὀρισμὸν τοῦ καλοῦ παρέχεται (ὡς π. χ.: τὸ καλὸν εἶναι ἡ ἰδέα ἐν τῇ ἐμφανίσει. Τὸ καλὸν εἶναι ἡ συγχώνευσις καὶ σύντηξις τοῦ πραγματικοῦ καὶ τοῦ ἰδανικοῦ. Τὸ καλὸν εἶναι ὁ τύπος τῆς σκοπιμότητος παντὸς ἀντικειμένου, καθ' ὅσον οὗτος παρουσιάζεται ἀνευ τῆς ἰδέας αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ κτλ.). Πάντες δὲ οἱ ὀρισμοὶ καὶ αἱ ἐξηγήσεις αὗται, ὅπως γίνονται καταληπταί, χρῆζουσιν ἐτι μείζονος καὶ δυσχερεστερας ἐξηγήσεως ἢ αὐτῆς ἡ ἰδέας τοῦ καλοῦ, ἣς τὴν ἐξήγησιν σκοποῦσι.

Ἐὰν δὲ μεταβαίνοντες ἐκ τῆς θεωρίας εἰς τὴν πρᾶξιν, συμβουλευθῶμεν τοὺς συγχρόνους ἡμῶν καλλιτέχνους, ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, οὐδὲν μᾶλλον ἀνύομεν ἐν τῇ καταλήξει τῆς ἰδέας τοῦ καλοῦ. Διότι ἡ νεωτάτη σχολὴ τῶν ζωγράφων οὐδὲν ἄλλο ἀναγνωρίζει πλέον ἢ τὸ εἰδεχθῆς καὶ ἀποτρόπαιον ὡς ἀξίον νὰ ζωγραφηθῇ, μετὰ τῶν ζωγράφων δὲ συμβαδίζουσιν ἐν τῇ αὐτῇ τάσει πρὸς τὸ ἀισχρὸν καὶ δυσμορφον καὶ οἱ συναδέλφοι αὐτῶν ἐν τῇ φιλολογίᾳ, οἱ μυθιστοριογράφοι τῆς καλουμένης πραγματικῆς σχολῆς. Πανταχοῦ θριαμβεύει τὴν σήμερον τὸ λόγιον τῶν μαγισσῶν τοῦ Μάκβεθ: „Ὁραῖον εἶναι τὸ ἀσχημον, ἀσχημον τὸ ὀραῖον“. Νομίζει τις, ὅτι πᾶσαι τῶν ἡμετέρων καλλιτεχνῶν αἱ προσπάθειαι τείνουσι πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐξαφανίσωσιν ἀπὸ τῆς γῆς πᾶν ἴχνος τοῦ καλοῦ καὶ ὀραίου, ὅτελεπιζόμενοι δὲ ἐκ τοῦ παρόντος στρεφόμεθα πρὸς τὸ παρελθὸν ὅπως ἀνακαλύψωμεν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ καλοῦ γνωρίσματα.

Ἐν τε τῇ καλλιτεχνίᾳ καὶ ἐν τῷ βίῳ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας πρὸ πάντων ἐγνωρίζον νὰ πραγματοποιηθῶσιν τὸ ἰδεῶδες

τοῦ καλοῦ, καὶ διὰ τοῦτο τὰ ἔργα τῆς τέχνης των θὰ μένωσιν αἰωνίως ὡς ἀπαραμίλλα τοῦ καλοῦ πρότυπα. Ἐκ τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων ὁ Ἀριστοτέλης ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ κάλλος εἶναι ὠφελιμώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ συστατικὰ γράμματα τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὁ Σωκράτης θεωρεῖ τὴν κάλλοσιν ὡς ἐπὶ βραχὺ διαρκούσαν τυρανίαν, ὁ δὲ Θεόφραστος ὡς σιωπηλὴν ἀπάτην. Ἐκ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν δυνάμεθα νὰ συναρμολογήσωμεν διὰ τῆς φαντασίας ἰδεῶδη τινὰ τύπον τῆς γυναικείας κάλλους, ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος εἶναι παρὰ πολὺ γενικὸς καὶ ἀόριστος, ἐκ δὲ τῶν κοσμητικῶν ἐπιθέτων, Ξανθός, γλαυκώματος, βοῶπις, καλλιπάρειος, λευκώλενος καὶ τῶν τοιούτων οὐδεμίαν ὀρισμένην ἀτομικὴν ἰδέαν τοῦ γυναικείου κάλλους δυνάμεθα νὰ λάβωμεν. Πολλῶ ἀκριβέστερον καὶ καταληπτότερον δεικνύουσιν ἡμῖν τὸν ἰδεῶδη τύπον τῆς γυναικείας κάλλους παρὰ τοῖς Ἕλλησι τὰ μέχρι τοῦδε διασωθέντα ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλυπτικῆς. Ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, τὴν ὁποίαν πάντες θαυμάζομεν, τίς οἶδε ἄγ, λαμβάνουσα ζωὴν καὶ παρουσιαζομένη εἰς τινὰ τῶν νεωτέρων περὶ κάλλους ἀγῶνων, θὰ ἐλάμβανε τὸ πρῶτον βραβεῖον; Ἴσως ἡ κάλλοσιν τῆς διὰ τὴν σημερινὴν καλαισθησίαν θὰ ἐφαίνετο ὀλίγον τι ψυχρὰ καὶ ἰδιαίτῳ τὸ μέτωπόν τῆς παρὰ πολὺ χαμηλόν.

Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἠκολούθουν ἐν γένει τὸ ἰπὸ τῶν Ἑλλήνων ὀρισθῆν ἰδεῶδες, ἐστεροῦντο ὅμως τῆς λεπτῆς ἐκείνης πρὸς τὴν ἀρμονικὴν ἰσομετρίαν εὐαισθησίας, τῆς χαρακτηριζούσης τὴν ἑλληνικὴν καλαισθησίαν, ὅπως καὶ τὰ σώματα ἐν γένει τῶν Ῥωμαίων ἦσαν ἥττον ἰσομέτρα καὶ μᾶλλον ἀδρομερῆ ἢ τὰ τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Τιβούλλος ἄδει: „Μετὰ τὸν ὀφθαλμὸν καταμαγεύει ἡ κόρη, μετὰ τὴν ξανθοβόστρυχον κόμην καὶ τοὺς κρηνολεῦκος βραχιόνιας.“ Καὶ πράγματι ἡ ξανθὴ κόμη ἦτο καὶ κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους ἐν Ῥώμῃ λίαν ἀγαπητὴ καὶ διὰ τοῦτο εἰσῆγγοτο σωρηδὸν ἐκ Γερμανίας. Χάριν δὲ τῆς ἀντιθέσεως ἠγάπων οἱ Ῥωμαῖοι πρὸς τὴν ξανθὴν κόμην καὶ μελανας ὀφθαλμούς, μελαίνας (κεχρωματισμένας) ὄφρυς καὶ βλεφαρίδας: πρὸς τοὺς δὲ μακρὰν χεῖρα με λεπτοὺς δακτύλους καὶ ἐπιμεμημένους ὄνυχας, κομφοὺς καὶ μικροὺς πόδας.

Περὶ τοῦ ἰδεῶδους τῆς γυναικείας κάλλους κατὰ τὸν μεσαιῶνα διδασκόμεθα μετ' ἀποχώσεως ἀκριβείας ἐκ τῶν ἐρωτικῶν καὶ ἠρωικῶν ἀσμάτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. „Ἡ γυνή, ἡ θέλουσα τότε νὰ θεωρῆται ὡς ὀραία“, λέγει ὁ J. Scherr, „ἔπρεπε νὰ ἔχη μέτριον ἀνάστημα καὶ ραδινὸν καὶ εὐλύγιστον σῶμα. Ἴσομετρία καὶ στρογγυλότης τῶν μελῶν ἀπῆρτον αὐστηρῶς, ἰδίᾳ δὲ εὐθύτης τῶν σκελῶν, σμικρότης καὶ στρογγυλότης τῶν ποδῶν, λευκαὶ καὶ στερεαὶ σάρκες τῶν βραχιόνων καὶ τῶν χειρῶν, μακρότης καὶ ὀμαλότης τῶν δακτύλων, ραδινότης τοῦ λαμποῦ, πλαστικὴ στερεότης καὶ μετρία στρογγυλότης τοῦ στήθους (κόλπου). Ἀπὸ τοῦ ἐρυθρολεῦκου προσώπου ὀφείλον αἱ παρειαὶ νὰ διακρίνονται ἀνθηρὰ ὡς δροσόντα ῥόδα: τὸ στόμα ἔπρεπε νὰ εἶναι μικρὸν, στερεῶς κλειόμενον καὶ γλυκύτητα ἀποπνέον, ἐκ δὲ τῶν κολπομένων πορφυρῶν χειλέων νὰ διαλάμπῃ ἡ λευκότης καὶ στιλπνότης τῶν ὀδόντων. Ὁ στρογγύλος πῶγων μετὰ τῆς χιονολεῦκου νέμφης του καὶ οἱ γελασῖνοι τῶν παρειῶν ὀφείλον νὰ ἀνυψῶσιν τὰ θέλητρα τοῦ στόματος. Ἐκ τοῦ ὀφείλου μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν διαστήματος ὀφείλου ἢ ῥίς νὰ

κατέρχεται εθθεία, ούτε πολύ μακρά, ούτε πολύ αίχμηρά ούτε πολύ αμβλεία. Στενά, μακρά, όχι πολύ καμπύλαι όφρυς, όλίγον τι διακρινόμεναι κατά τό χρώμα από της κόμης, ήσαν λίαν άρεσται. Ο όφθαλμός αυτός ύφειλε να είνε διαυγής, καθάρως και έκφραστικός· τό άρεστόν χρώμα του όφθαλμού ήτο τό γλαυκόν (γαλανόν), άλλ' έτι προτιμότερον του γλαυκού ήτο τό άόριστον εκείνο και μεταβαλλόμενον χρώμα, όον παρατηρείται εις τους όφθαλμούς ειδους τινός πτηνών. Τέλος δέ ή ξανθή και χρυσίζουσα κόμη, ή έλισσομένη δακτυλιοειδώς περι τους χιονολεύκους κροτάφους, εξετιμάτο μεγάλως υπό των ειδημόνων της γυναικείας καλλονής."

Περί των προσόντων, τά όποια οι άνθρωποι του 16^{ου} αιώνος άπήτουν παρά της ώραιάς γυναικός, παρέχει ήμιν ό μέγας της καλλονής γνώστης Firenzuola έν τη πραγματεία αυτού „Della bellezza delle donne" (περί της γυναικείας καλλονής) έκανός πληροφορίας. Ούτος προτιμά ως χρώμα της κόμης τό ήπιον και προς τό ύπόφαιον αποκλίνον κίτρινον· ή κόμη αυτή πρέπει να είνε πυκνή, μακρά και ούλότριχος, τό μέτωπον να έχη διπλάσιον του ύψους πλάτος, ή έπίδερμς να είνε λευκή άλλά να μη έχη νεκράν λευκότητα, αι όφρυς να ήναι μέλαινα και έν τώ μέσω πυκνότεται, τό λευκόν του όφθαλμού να έχη υπόγλαυκόν τινα απόχρωσιν, ή δέ ίρις του όφθαλμού να μη είνε έντελώς μέλαινα. Και οι γαλανοί και οι μελαγχροί όφθαλμοί είναι έπ' ίσης ώραίοι. Τό ους πρέπει να έχη μέτρον μέγεθος και να είνε στερεόν και καλώς προσηρμοσμένον, οι κροτάφοι να είναι λευκοί, έπίπεδοι και ούχι πολύ στενοί. Τό έρυθρόν χρώμα των παρειών πρέπει να βαινη αυξανόμενον μετά της στρογγυλότητος, ή δέ ρίς, εκ της όποιας έξαρτάται ούσιωδώς ή καλλονή της προτομής, να βαινη αναλόγως και ίσομέτρως ελαττουμένη τον όγκον εκ των κάτω προς τά άνω, εις δέ τό μέρος, ένθα λήγει ό χόνδρος (τό τραγανόν), να λαμβάνη μικράν τινα και μόλις έπαισθήτην προεξοχήν χωρίς όμως να γίνεται γρυπή, (διότι ή γρυπή ρίς δεν άρέσκει εις τάς γυναίκας). Τό στόμα πρέπει να είνε σμικρόν, τά δέ χειλη να πρόσαρμύζονται έπ' άλληλα χαριέντως, ούτως ώστε άνοιγομένου τυχαίως του στόματος να φαίνονται μόνον εξ άνω οδόντες. Οι οδόντες πρέπει να είναι όχι πολύ μικροί, ίσομετροί, όλίγον τι άπ' άλλήλων κεχωρισμένοι και να έχωσι την λευκότητα του έλεφαντόδοντος· ό πάγων στραγγύλος με μικρόν τινα λακκίσκον (νύμφην).

Τοιούτοτρόπως δυνάμεθα να παρακολουθήσωμεν τά ιδεώδη της γυναικείας καλλονής εις διαφόρους εποχάς και παρά διαφόροις λαοίς μέχρι των ήμερών ήμών. Άλλ' όσω άκριβέστεραν εξετάζομεν ούτω τό πράγμα, τοσούτω σαφέστερον βεβαιούμεθα ότι τό κάλλος είναι τι ακατάληπτον και αδύνατον να έρισθή, συγχρόνως δέ μανθάνομεν ότι εκάστη εποχή, εκαστός λαός, εκάστη φυλή έχει ιδιαιτέραν τινα περί καλλονής ιδέα.

Ήμείς αγαπώμεν τά εύμήκη και ραδινα σώματα, ένώ οι Τούρκοι προτιμώσι τά στρογγυλόσχημα· ήμείς θαυμάζομεν τους λευκούς οδόντας, άλλ' οι Ιάπωνες αγαπώσι τους κίτρινους, οι δέ Ινδοί τους έρυθρούς. Έν Τογκίνω μάλιστα και έν Σιάμ χρωματίζουσι τους οδόντας με μέλαν χρώμα· διότι τό χρώμα, τούτο θεωρείται εκεί ως τό ώραιότατον διά τους οδόντας. Μόλις οι παίδες και τά κοράσια εισέλθωσιν εις τό δωδέκατον έτος της ηλικίας των, άμέσως ύποβάλλονται εις τό μαύρισμα των οδόντων, λέγουσι δέ ύπερηφάνως: „οι κύνες και οι έλέφαντες έχουσι λευκούς οδόντας,

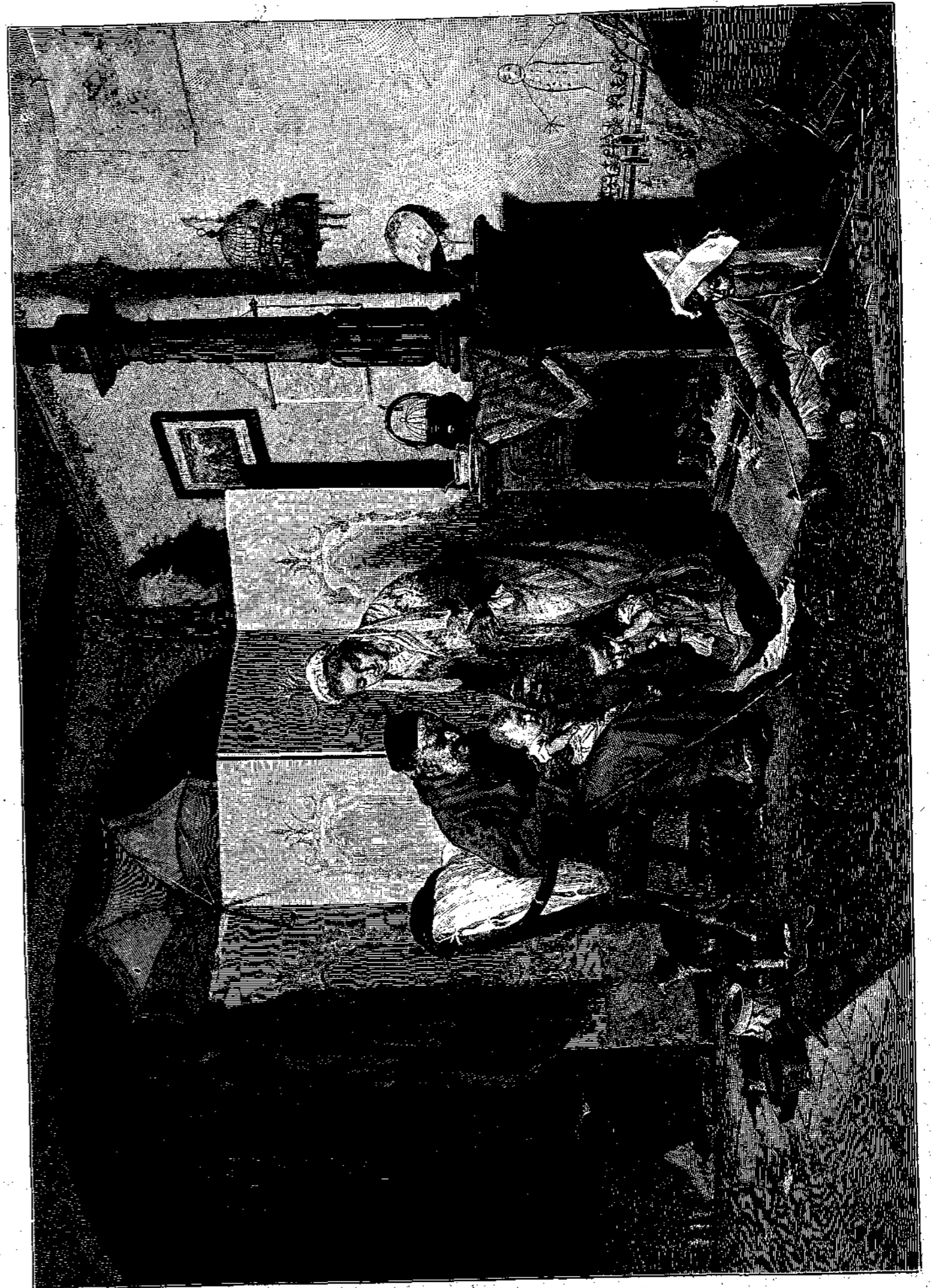
ήμείς όμως είμεθα άνθρωποι". Οι Τούρκοι αγαπώσι την έρυθράν κόμην, άλλ' έν τάς Μαριάννας νήσις ή λευκή κόμη θεωρείται ως ή ώραιότατη. Τάς ποικιλωτάτας διαφοράς της καλαισθησίας παρά τούς διαφόρους λαούς βλέπομεν έν σχέσει προς την ρίνα. Έν Περσία θεωρείται ή γρυπή, καμπυλωτή ρίς ως ή ώραιότατη, έν Ρωσία προτιμώνται αι σμαί ρίνες, οι δέ Μαύροι πιέζουσι τάς άπαλές ρίνας των βρεφών, όπως καταστήσωσιν αυτάς όσον οίον τε πλατυτέρας. Η καλλονή των γυναικών του Κουμανά έν τη όμοσπονδειακή δημοκρατία της Νοτίου Αμερικής Βενεζουέλα θεωρείται ως συνισταμένη έν τη ίσχύτητι των παρειών, τη μακρότητι του προσώπου και τώ έκτάκτω όγκω των οσφών.

Τοιούτοτρόπως ήδυνάμεθα να γράψωμεν πλείστας σελίδας με παραδοξοτάτας λεπτομερείας, αι όποια πάσαι αποδεικνύουσιν ότι δεν ύφίσταται δισθνης, σταθερά και κανονική περί κάλλους ιδέα. Αυτό δέ τούτο βλέπομεν έπιμαρτυρούμενον, εάν παραβάσωμεν προς άλληλας τάς διαφόρους εικόνας των γυναικών διαφόρων εποχών, αιτινες εθεωρούντο ως άνεγνωρισμένοι καλλοί και εθαυμάζοντο υπό πάντων των εκάστη συγχρόνων. Διά της παραβολής ταύτης αποδεικνύεται ότι και παρά τώ αύτώ λαώ εκάστη χρονική περίοδος είχεν ιδιαιτέρον τινα ιδεώδη τύπον καλλονής.

Έν Γαλλία λόγου χάριν, ίνα παραλίπωμεν τους άρχαιότερους χρόνους, αι καλλοί της πρώτης αυτοκρατορίας ήσαν σύμπασι εύρωστοί, σθεναροί, σπαργώσαι, τάς αισθήσεις ήδουκαθώς θέλγουσαι γυναίκες. Ως αι βασίλισσαι των καλλονών τούτων αναφέρονται συνήθως ή κυρία Tallien, ή δούκισσα του Bassano, ή κόμησσα Regnault de Saint-Jean-d'Angely, ή κόμησσα Visconti, ή κυρία Recamier και ή πριγκίπισσα Borghese· ή τελευταία αυτή ήτο κατά την γνώμην πάντων των ειδημόνων ή ώραιότατη πασών. Άλλ' ως είπομεν εξετιμώντο τότε μεγάλως τά ύψηλά, πολύσαρκα και σφρηγώντα σώματα. Αι κυρίαί τότε έτρωγον „διά να κάμουν χρώμα", ως συνειθίζον να λέγωσι.

Έπ' της αποκαταστάσεως των Βουρβόνων αι παρά πάνσιν άνεγνωρισμένοι καλλοί ήσαν μικρότεροι τό άνάστημα και λεπτοφύστεροι, ό δέ σурμός προύτιμα εκείνας, αιτινες όμοιάζον προς τάς μικρογραφίας των άρχαίων λειτουργικών βιβλίων έν τη Δυτική Έκκλησία. Έπ' του Λουδοβίκου Φιλίππου τό ιδεώδες του γυναικείου κάλλους έγινε πάλιν καχύτερον και σαρκωδέστερον· ως τύποι τοιαύτης καλλονής έμειναν ή δούκισσα του Istrien, ή κόμησσα Lehon, ή Ααίδη Dorsay και ή δούκισσα του Gramont. Περί τά τέλη της βασιλείας του Λουδοβίκου Φιλίππου εθαυμάζετο ένθουσιωδώς ό „joli minois" καλούμενος τύπος της γυναικείας καλλονής, του όποιου τό απαράμιλλον πρότυπον ήτο ή Madame de Vaines. Έπ' της δευτέρας αυτοκρατορίας εθεωρούντο ως αι περιμαλέσταται των γυναικών ή Μαρκησία του Gallifet, ή κόμησσα του Pourtales και ή δούκισσα του Monthy.

Πρό όλίγου χρόνου άπήγγειλεν έν Παρίσις ό φυσιογνώμων Poincelot ένώπιον πυκνού άπροκτηρίου λόγον, δι' ού περιέγραφε τά χαρακτηριστικά κυρίας τινός, κατοικούσης έν Auteuil, ή όποία κατά την γνώμην του είνε ή ώραιότερα γυνή του κόσμου. Κατά την περιγραφήν και τους ίδιους λόγους του Poincelot ή κυρία αυτή έχει καστανόχρουν κόμην, σήμερον εύτραπέλου πνεύματος, έν τοιαύτη αποχρώσει, ώστε εύρίσκειται έν τώ μέσω μεταξύ της άπαθείας των ξανθών και της διαπύρου θερμότητος των μελαγχροινών. Έχει προς τούτοις ύψηλόν μέτωπον, σημείον νοημοσύνης,

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ.
Κατά την έπιγραφείαν του G. Chierici.

οφθαλμούς τίγρεις, στενήν και μικράν βίνα, μικρότατον πορφυροῦν στόμα, ἐκφράζον θερμότητα αἰσθημάτων, και μικρά, λεπτοφυή ὄτα, μη ἔχοντα ἀνάγκην νὰ κοσμῶνται με ἀδάμαντας. Ἡ χεὶρ εἶναι λευκή, οἱ ὄμοι βόδινοι, ὁ ποὺς μικρὸς και στρογγύλος, τὸ βᾶδισμα οἶονει μετέωρον. Ὁ Γάλλος φυσιογνώμων προσέθηκεν ὅτι ἡ ἐξαισία αὕτη καλλονὴ εἶναι ὑπανδρος, ὡς και ἐν γένει τὰ νεαρὰ και ἄωρα κοράσια δὲν δύνανται ποτὲ νὰ συγκριθῶσι κατὰ τὴν ὠραιότητα και μεγαλοπρέπειαν πρὸς τὰς ἐν πλήρει ὄνθησει εὐρισκομένας ἐγγάμους γυναῖκας.

Ἰσως εἶχε δίκαιον ὁ γνώστης οὗτος τοῦ γυναικείου κάλλους, ἀλλὰ — ὡς λέγει και ἡ παροιμία — ὁ ἕνας ἀγαπᾷ τὴν μητέρα και ὁ ἄλλος τὴν θυγατέρα. Οἱ πλεῖστοι τοῦ-

λάχιστον θεωροῦμεν τὸ κάλλος ὡς ἀρετὴν ἰδιάζουσαν κυρίως εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν (ἀν και ἡ λέξις ὠραιότης ἀρμόζει μᾶλλον εἰς τὰς ὠριμους καλλονὰς).

Ὅπως δὴποτε ἡ καλλονὴ τοῦ σώματος δὲν δύναται μόνη νὰ καταστήσῃ τὴν γυναῖκα θελητικὴν ὑπάρχουσι καιαὶ καὶ ψυχραὶ καλλοναὶ αἵτινες ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἐποψὴν ἐπισταμένως ἐξεταζόμενα διεγείρουσιν ἡμῶν τὸν θαυμασμὸν, ἐν συνόλῳ ὅμως ἀφίνουσιν ἡμᾶς ἐν ἀδιαφορίᾳ. Τὸ ἐξωτερικὸν κάλλος τοῦ σώματος δὲν γεννᾷ οὔτε καν τὴν ἀγάπην. Αἱ ἐξωτερικαὶ καλλοναὶ δύνανται νὰ διεγείρωσι πρόκαιρον ἔρωτα, εἰμυτοροῦν, τὸ δὴ λεγόμενον, νὰ μᾶς γοῖσουσιν τὴ μυαλὰ, ἀλλ' ἀληθῆ, ἐγκάρδιον και διαρκὴ ἀγάπην οὐδέποτε γεννῶσι.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ **I. I. ΚΡΑΣΣΕΒΕΚΥ.**

(συνέχεια.)

Ὁ σοφὸς διδάσκαλος ἐδίδασκε τὸν Ἀδριανόν, ὅτι ὁ ποιητὴς τὴν σήμερον, διὰ νὰ ἴσται εἰς τὸ ὕψος τῆς ἐποχῆς του, ὀφείλει ἐκτός τῆς ἐμπνεύσεως νὰ ἔχη και ἀκριβῆ γνώσιν ὀλοκλήρου τῆς πορείας, ἣν ὁ κόσμος ἐν γένει και ἡ ποιησις ἰδία ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῆς ἀρχῶν μέχρι τῆς σήμερον διήνησε.

«Ὁ ποιητὴς οὐδένα ἄλλον πρέπει νὰ μιμῆται», ἔλεγε ὁ γηραιὸς Σενούτας τῷ μαθητῇ του, «οὐχ ἦττον ὅμως ὀφείλει νὰ γνωρίξῃ ὅλους τοὺς ἄλλους ποιητὰς, και μάλιστα ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ ἐπαναλαμβάνῃ φαλέντα ἄσματα και νὰ μὴ εἶνε ὁ ποιητὴς τῶν τεθνεώτων.»

Ἐνταῦθα ὀφείλομεν ν' ἀφιερῶσωμεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸν πρῶτον και ἰσως τὸν μόνον διδάσκαλον τοῦ Ἀδριανοῦ. Ὁ Σενούτας, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνθρώπος ἀπλοῦς, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ὁ λαὸς ὀνομάζει φιλοσόφους, ἦτο σπανιότατον πρότυπον ἀνθρώπου. Συνέδεεν ἀπέραντον σοφίαν μετὰ τινος οὐδέποτε σβεννυμένης ἐσωτερικῆς τῶν αἰσθημάτων θερμότητος, ἦτις καθίστα ὀνιμον τὴν σοφίαν ταύτην. Ὡς ἀληθῆς φιλόσοφος ἐθυσίαζεν ὁ Σενούτας τὰ πάντα εἰς τὰς πνευματικὰς ἀπολαύσεις. Ὅ,τι δὴποτε κατάρθων νὰ ἐννοήσῃ, ἐγένετο ἀμέσως ἀναφαίρετον κτῆμά του, και ὅμως οὐδέποτε ἔπαυε νὰ μελετᾷ και σπουδάζῃ. Πᾶν νέον ἔργον, ἀναπέμπον και ἕνα μόνον φωτεινὸν σπινθῆρα, κατενθυσίαζεν αὐτόν. Ὅ,τι ἐπέκτετο, ἀνήλικεν εἰς ἀγορὰν βιβλίων, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα ἦσαν αὐτῷ ἀδιάφορα. Ἐνῶ εἶχε κοινὸν και ἀσήμαντον ἐξωτερικόν, ὕψηλὸν ἀνάστημα, ἰσχυρὰν κρᾶσιν, μεγάλην τετράγωνον κεφαλὴν και χονδρὸν λαϊμόν, ἡ μορφή του προσελάμβανεν, ὁσάκις ὀμίλει μετὰ ζωηρότητος, τοσαύτην βαρύτητα και σπουδαιότητα και τοιοῦτο θέλητρον, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μὴ αἰσθανθῇ τὴν ἐπίδρασιν του. Ἀπὸ τῶν πεποιδήσεων και συνθηδῶν τοῦ οὐδέποτε ἀφίστατο χάριν τῶν ἄλλων, διότι ἡ ἀλήθεια ὑπὸ πάσας αὐτῆς τὰς ὀψεις ἦτο δι' αὐτόν, ὅ,τι ἱερὸν και ἅγιον, ἡ δὲ ἀπάρνησις αὐτῆς τῷ ἐφάνετο ὡς βεβήλωσις τοῦ ἱεροῦ τούτου. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως οὐδεὶς ἦτο ἠπιώτερος τοῦ Σενούτα και ἐπισικεότερος πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους ἀποπλανήσεις. Ὅσάκις προσεπάθει νὰ μεταπέσει τινὰ, προέβαινε μετὰ τοσαύτης ἀγάπης, μετὰ τοσαύτης ἐγκαρδιότητος, ὥστε ἐπεσπάτο, ἀν ὀχι πάντοτε τὴν ὀμογνωμοσύνην, ἀλλ' ἀεἶποτε τὰς θερμότητας συμπαθείας τῶν ἀχρωμένων. Τὸν Ἀδριανὸν ἠγάπα

ὡς ἰδίον του οἶόν, και οὐδέποτε ἰσως θὰ ἀπεμακρύνετο ἀπ' αὐτοῦ, ἀν δὲν ἠναγκάζετο ὑπὸ τινος συμβάντος, μεθ' οὗ συνεδέετο ἡ ἰδέα τοῦ ἱερωτάτου καθήκοντος.

Ὡς φαίνεται και ἐκ τοῦ ὀνόματός του, ὁ Σενούτας ἀνήκεν εἰς καλαιὰν τινὰ οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας εἰς κλάδος εἶχε καταντήσῃ εἰς παντελῆ πενίαν. Εἰς ἐξάδελφός του, τὸν ὀποῖον ὁ Σενούτας ὀλίγον ἐγνωρίζε και ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ ὀποῖου δὲν ἠθέλε νὰ ἐξαρτάται, εἶχε σημαντικώτατα κτῆματα ἐν τῇ Ῥωσικῇ Πολωνίᾳ. Ὁ Σενούτας προσεκληθῆν πολλὰκις ὑπὸ τοῦ ἐξάδελφου του, ὀστις προσεπάθει νὸ τὸν κρατήσῃ παρ' ἑαυτῷ, ἀλλ' ὁ φιλόσοφος ἐπεθύμει νὰ ἦναι παντελῶς ἀνεξάρτητος και ἐλευθερός, και δὲν ἠνείχετο νὰ ζῆ ὡς ἀργὸς παράσιτος. Αἰφνης ὅμως ὁ ἐξάδελφος οὗτος περιέπεσεν εἰς βαρεῖαν νόσον, ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ και κατέλιπε τὴν σύζυγον και μικρὰν τινὰ θυγατέρα, ὀς ἐν τῇ διαθήκῃ του θερμότητα συνίστα εἰς τὴν ἀγάπην και προστάσιαν τοῦ γηραιῦ Σενούτα. Οὗτος λοιπὸν ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν Ἀδριανόν, ὀπως ἐκπληρώσῃ τὸ ἀνατεθὲν αὐτῷ καθῆκον και ἀναλάβῃ θέσιν πατρός ἐν τῇ ὀρφανισθείσῃ οἰκογενείᾳ. Ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἠέξυρε πλεόν, τί ἀπέγεινε ὁ διδάσκαλός του. Κατ' ἀρχὰς ἔλαβε παρ' αὐτοῦ γράμματα, κατόπιν ὅμως, ἐπειδὴ παρέλειψε δις ἡ τρίς νὰ ἀπαντήσῃ, ἐσώπησε και ὁ Σενούτας ἐντελῶς. Τοιοτοτρόπος ἐπὶ μακρὸν χρόνον διετέλεσαν ἐν ἀμοιβαίᾳ ἀγνοίᾳ ἕκαστος παρὰ τὴν μητέρα του μάλιστα τὸν διδάσκαλόν του και ἐπὸθε νὰ τὸν ἐπανιδῇ. Ἡσθάνετο συχνάκις τὴν ἐλλειψίν του ἠσθάνετο τὸ ὕψος τοῦ τοσοῦτον ἀπλοῦ και μετὰ τοσαύτης μετριοφροσύνης παρουσιαζόμενον πνεύματος, τοῦ ὀποῖου ἡ ὀψις ἐξικνεῖτο εἰς τηλικαύτας ἀποστάσεις. Ὁ Ἀδριανὸς εἶχε μᾶθῃ παρ' αὐτοῦ μετ' ἀπληστίας πλεῖστα ὀσα πράγματα και ἐπειδὴ ἦτο φιλομαθέστατος και ἀντελαμβάνετο εὐκόλως, χωρὶς νὰ ἐμβαθύνῃ παρὰ πολὺ βαθέως, διήνησε ταχέως ἀπέραντον διάστημα.

Ὅπως ἕκαστος ἀνθρώπος, κατεχόμενος ὑπὸ τινος μονομανίας, ἐζήτει ὁ Ἀδριανὸς εἰς τὰς σπουδὰς του κυρίως νὰ μᾶθῃ ἀκριβῶς τοὺς ἔρους και τὰς περιστάσεις, ὕφ' ὀς οἱ ποιηταὶ γεννῶνται, ἀναπτύσσονται, και ἀποκαλύπτονται εἰς τὸν κόσμον ἠθέλε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ μυστήριον τῆς φύσεως. Ἀλλ' αἱ σπουδαὶ αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην ἐμει-

ναν ἀνεῦ ἀποτελέσματος. Ἐῦρε μόνον ὅτι οἱ ποιηταὶ ὀπως και ἡ ποιησις, συνεπέα θαυμασίου τινός και ἀνεξερυνήτου νόμου τῆς φύσεως, γεννῶνται ἀκριβῶς ἐκεῖ, ἔνθα οὐδεὶς ἐδικαιοῦτο νὰ προσδοκᾷ τὴν ἐμφάνισίν των. Ἡναγκάσθη λοιπὸν νὰ παραδεχθῇ ὅτι οἱ ποιηταὶ εἶναι μᾶλλον οἱ μυστικοὶ ἄγγελοι ὑπερκοσμίας τινός δυνάμεως, ἡ τὰ ἀποτελέσματα καθαρῶς ἐγκοσμίων και ἀνθρωπίνων ἔρων. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐπέρωσε και ἐνίσχυσε αὐτόν ἐν τῇ συναισθησί τῆς ἰδίας αὐτοῦ ποιητικῆς ἀποστολῆς. Ἡκουεν εὐκρινῶς ἐν ἑαυτῷ τὴν φωνὴν τοῦ δαιμονίου, λέγουσαν: «Ἐγείρου και περιειάει, κατὰλιπε τὰ πάντα! Εἶσαι κεκλημένος!» — Οὐδῶλος ἐσκόπει νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν προσταγὴν ταύτην προσεπάθει μόνον νὰ ἐξερευνησῃ, νὰ κατανοήσῃ τὰ κατάλληλα μέσα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς του ταύτης. Ἡ νεαρὰ φαντασία τῶν λαῶν ὀπως και τῶν ἀνθρώπων φαντάζεται τὸ μεγαλεῖον οὐχὶ ὡς τὴν ἐν σμικρῷ τελειότητα, ἀλλ' ὡς γιγαντιαῖόν τι και εἰς τὰς διαστάσεις του τεράστιον μέγεθος. Ὁ Ἀδριανὸς λοιπὸν ἔλεγε καθ' ἑαυτόν ὅτι, διὰ νὰ ἦνέ τις μέγας ποιητὴς, πρέπει νὰ δημιουργήσῃ μέγα και ἐκτεταμένον ποίημα, ὀσα τὰ ἰνδικὰ ἐκεῖνα ποιήματα, τῶν ὀποῖων τὰ ἄσματα ἀριθμοῦνται κατὰ ἕκατοντάδας αἱ δὲ στροφαὶ κατὰ δεκάδας μυριάδων. Ὅμοιος και ὁ Λαμαρτίνος, ὀτε les Méditations τῷ ἀπεκάλυψαν ὅτι ἦτο ποιητὴς, ἐσκέφθη νὰ γείνη ὁ γίγας τῆς ποιήσεως, ὁ δημιουργὸς ἕκατόγγυρους ἀριστουργήματος, ὀπερ βραδύτερον ἀπενεκρώθη ἐν τῇ κεφαλῇ του. Ὁ Ἀδριανὸς εἶχε ἀναμφερήσως δῶρον ποιητικόν, μάλιστα δὲ και σπινθῆρά τινὰ μεγαλοφυῆς. πᾶσαι δὲ αἱ περιστάσεις συνετέλου, ὀπως ὁ σπινθῆρ οὗτος αἰζήθη μέχρι λαμπροτάτης φλογός. Συμφορώτατον μάλιστα ἦτο εἰς τὸν μέλλοντα ποιητὴν, ὅτι, τείνων πάντοτε πρὸς τὴν τελειότητα, ἀπέκρυπτε τὰ κατ' ἀρχὰς ἄωρα ποιητικὰ του δοκίμια εἰς οὐδένα ἀπεκαλύπτετο δι' ἀποσπασμάτων, ἀλλ' ἀτάραχος και πεποιδῶς ἐφ' ἑαυτόν ἐχώρει πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρός, διηνεκῶς ἐκ τῆς ἐμπνεύσεως μεθυσκόμενος και ἀνυψῶν αὐτὴν εἰς ὕψηλότερας ὀσημέραι δυνάμεις. Τότε ἦτο ἡ ἐποχῆ, καθ' ἣν ἡ βυρώνειος ποιησις εἶχε κυριεύσῃ ὀλοκλήρον τὸν φιλολογικὸν κόσμον. Καὶ οἱ προγενέστεροι ποιητὰ ἦσαν γνωστοὶ τῷ Ἀδριανῷ, ἀλλ' αἱ ὀδαὶ αὐτὰ τοῦ Βύρωνος, ἐν αἰς τὸ ὑποκειμενικὸν αἰσθημα ἐξεφλέγετο θερμὸν και τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ζωντανὸν ἐξεδηλοῦτο, ἔσχον ἰσχυρὰν και θαυμασίαν δυνάμιν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς τοῦ Ἀδριανοῦ ψυχῆς. Ἀλλ' ἡ ἐπίδρασις αὕτη τοῦ Βύρωνος ἐνήργει ἐν τῷ νεαρῷ ποιητῇ ἀσυνειδήτως, ἐν ἀγνοίᾳ και παρὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ. Οὔτε εἰς ἑαυτόν ἠδύνατο νὰ ὀμολογήσῃ τὴν ὕπὸστασιν τοιαύτης ἐπίδρασεως. Τὸ μέγα ποίημα τοῦ Ἀδριανοῦ ἐμελλε, κατὰ τὴν ἰδέαν του, νὰ ὑπερτερήσῃ μὲγάλως τοῦ Ἀγγλοῦ ὀδοῦ. Ἐν τῷ ποίηματι τούτῳ ἠθέλεν ὁ Ἀδριανὸς νὰ φάλλῃ ὀλοκλήρον τὴν ἀνθρωπότητα μεθ' ὀλων αὐτῆς τῶν πράξεων και κατορθωμάτων, και δὲν ἀνελογίζετο, ὅτι ὁ ἥλιος ἐν μᾶσταγόνι ὕδατος ἀντανεκλάται ὀλοκλήρος, ἐνῶ ἡ λάμψις αὐτοῦ εἰς τὰς ἀπέραντους τοῦ ὀκεανοῦ ἐκτάσεις οὐδ' ἀμυδρῶς ἀντιλάμπει. Τὸ κολοσσιαῖον σχέδιον ἀπῆτει κολοσσιαίας θυσίας. Ὁ ποιητὴς ἦτο πρὸς πάντα προθυμώτατος. Εἶδομεν ὅτι, καίπερ ὑπεραγαπῶν τὴν μητέρα, ἐθεώρει και μετεχειρίζετο αὐτὴν ὡς ταπεινὴν ὀπηρέτιδα. Τὰ ὀικονομικὰ τῆς ὀικογενείας, ἡ καθῆμερινὴ κατάστασις, ἡ ἰδία του θέσις ἐν τῷ πραγματικῷ κόσμῳ, τὸ μέλλον του ὑπὸ πρακτικὴν ἐποψὴν, τὰ πάντα τῷ ἦσαν ἀδιάφορα: Τὴν ἀγάπην τῆς Ἐλένης ὀς και πάντα τὰ ἄλλα ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ προσῆνεγκεν ὀς θυσίαν εἰς τὸν δαίμονα. Περὶ τῆς ὕπαρξέως του ἐφρόν-

τιζε μόνον ἐπὶ τοσοῦτον, ἐφ' ὀσον ἐφάνετο αὐτῷ ἀναγκαῖα ἡ συντήρησις αὐτῆς πρὸς ὀρίμανσιν τῶν ποθουμένων καρπῶν. Ἐθεώρει ἑαυτόν τρέπον τινὰ ὀς δοχεῖον, ἐξ ὀῦ ἐμελλε νὰ βεῦσῃ εἰς τὸν κόσμον τὸ νέκταρ τῶν ἀθανάτων. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφέρετο οὕτως, ἀγόμενος ὑπὸ τινος ἀορίστου αἰσθηματος, βραδύτερον ὅμως ἐνήργει συστηματικῶς, κατὰ ὀπολογισμούς, και παρεφύλαττεν ἑαυτόν περιδεῶς και ἐναγωνίως, ὀπως μὴ ἀποκλῆνῃ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν σκοπὸν του κατ' εὐθείαν ἀγούσης ὀδοῦ.

Ἐνίοτε κατελαμβάνετο ὑπὸ φλογεροῦ πόθου πρὸς τὸν βίον και τὰς ἠδονὰς αὐτοῦ — τὸ αἶμα, ἡ ἰδιοσυγκρασία, ἔτι δὲ και αὕτη ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας και τῆς ἐντάσεως τῶν πνευματικῶν δυνάμεων προσερχομένη ἐξάντλησις, ἀπῆτουν ἀξιοματικῶς τὰ δίκαιά των. Ὁ Ἀδριανὸς ἠσθάνετο ἑαυτόν κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του ἐξεσθενωμένον και συγκρότως ἐδερειθιστον. Ἡ διηνεκῆς περὶ τὰς ἰδίας σκέψεις ἐνασχόλησις ἐφάνετο ὀς εἰδὸς τὴν εἰδωλοκατρείας. Διὰ τὸν Ἀδριανὸν οὐδὲν ὀπῆρχε πολυτιμώτερον και τιμαλφέστερον τῆς πηγῆς, ἐξ ἧς ἀνέβλυζεν ἡ ποιησις. Ἀλλ' ἡ πηγὴ αὕτη, ἡ πρότερον μετ' ἀκατασχέτου ὀρυμῆς και σφοδρότητος ἀναπιδύουσα — ἐστεῖρευεν ἐνίοτε. Ὁ ποιητὴς ἠσθάνετο ἑαυτόν ἀποφυχόμενον, ἀδιάθετον, και ἵνα εἰπωμεν ἀπροκαλύπτως τὴν ἀλήθειαν, ἀνίκανον εἰς ὀλα. Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας τοῦ κόρου και τῆς ἀδυναμίας, καθ' ὀς αὐτὸς ἑαυτόν παρεγνώριζε, κατελαμβάνετο ὑπὸ παντελοῦς ἀπελπισμοῦ. Ἀνυπόμονος, τρομασμένος, κατέφευγε μετὰ σπουδῆς πρὸς πάντα τὰ διεγερτικὰ τῆς ζωῆς φάρμακα, ὀτινα ἐπιταχύνουσι μὲν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος και παρέχουσιν εἰς τὸ σῶμα στιγμιαίαν τινὰ και φαινομενικὴν ἐλαστικότητα, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ἐπὶ τῆς μυστηριώδους και ἀνεξερυνήτου πηγῆς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ οὐδῶλος ἐπενεργούσιν. Καὶ ἐν τῇ πατριδὶ πολλὰκις εἶχεν ὁ Ἀδριανὸς τοιαύτας ἀπελπιστικὰς ἡμέρας παντελοῦς ἀδυναμίας και ἀνικανότητος. Ὅτε τὸ πρῶτον ἡ μήτηρ ὕμνησε τὸ σχέδιον τοῦ ταξειδίου, ὁ Ἀδριανὸς ἠσθάνετο αὐτὸ μετὰ προθυμίας, προῦποθέτων ὅτι αἱ νέαι ἐντυπώσεις ἐμελλον νὰ παράσχουσιν αὐτῷ νέας ἐμπνεύσεις και δυνάμεις. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἠπατάτο ἐν ταῖς προσδοκίαις του: αἱ διασκεδάσεις, αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ταξειδίου, ἡ ζωγραφικὴ φύσις, ὁ ἀῆρ, ἡ ἀλλαγὴ τῆς διαίτης ἀνεανάζον αὐτόν. Ἡσθάνετο ἐν ἑαυτῷ περισσοτέρας δυνάμεις και ἐπωφελήθη ταύτας, ὀπως ἐνδύσῃ με στίχους τὴν ποιησιν, ἣν αἱ ἀγνωστοὶ χῶραι ἀπῆστραπτον. Ἐγγράψῃ λοιπὸν πολλὰ κατὰ τὴν ἐν Ἐλβετίᾳ διαμονὴν του, και ἐν Ἰταλίᾳ ἐξηκολούθει νὰ γράφῃ ἀκαταπαύστως. Μετὰ τινὰ ὀμως χρόνον αἱ ἐντυπώσεις κατέστησαν ἀσθενέστεραι, ἡ θεὰ τῶν διαφόρων τοπειῶν, οἱ ἀνθρωποὶ, τὰ πάντα εἶχον ἀπολέσῃ τὴν προτέραν αὐτῶν ἐπενέργειαν. Ὁ Ἀδριανὸς ἐγένετο πάντοτε ψυχρότερος, ἀναισθητότερος διὰ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον — ἠσθάνετο στενοχωρίαν και ἀνίαν. Ἐροβέτο τὴν ἡσυχίαν, παρουσιαζόντο εἰς τὸ πνεῦμά του ποικίλα και παντοειδῆ μέσα, ὀπως ἀνακαλέσῃ τὴν ἀφανισθείσαν ζωηρότητα τῆς νεότητος, δὲν εἰξυρε ποῖον ἐξ αὐτῶν νὰ λάβῃ πρῶτον. Ὁ ἔρος — εἶτε τὸ ἀόριστον ἐκεῖνο αἰσθημα πρὸς τὴν μίς Ρόζα ὀπερ πράγματι ἀπησῆλαε μὲγάλως τὸν νεαρὸν ποιητὴν — εἶχεν ἠλεκτρίσῃ αὐτόν μόνον διὰ βραχύν τινὰ χρόνον, ἠδῆ δὲ ἀπώθει και ἀπέκρουεν αὐτόν. . . . Τὸ ποίημα δὲν ἦτο τελειωμένον! Τὸ εἰς τὴν ἀνατολὴν ταξειδίων ἠθέλε νὰ ἐπιχειρήσῃ μόνον και μόνον ὀς διεγερτικὸν τῆς φαντασίας φάρμακον. Ἐν τῇ φοβερᾷ ταύτῃ ἀπορίᾳ και ἀβεβαίῶτητι περὶ τοῦ πρακτέου εῦρεν αὐτόν ἡ ἀφιξις τοῦ κόμητος

Μαριάνου και άνηγειρε τας πεπτωνίας αυτού ζωϊκας δυνάμεις. Ο Μαριάνος ήλθεν εις την ώραν τής άμφιβολίας ως υπό τής θείας προνοίας πεμφθείς, ό δε ποιητής είχε μεγάλην κλίσην εις τό να πιστεύη έτι ύψηλοτέρα τις δύναμις έξήπλου υπεράνω του τας προστατευτικας αύτης πτέρυγας.

Η έκδρομή εις τό Καστελλαμάρε άνηγειρεν έν αύτῃ τήν πρό πολλού άφανισθεΐσαν φαιδρότητα και εϋθυμίαν ή δε κυρία Κόστα, ή όποιά και κατά την παρουσίαν τής μητρός έβλεπε τόν ποιητήν ως έπί τό πλείστον σκυθρωπόν και κατηφῃ, έχαιρεν ήδη βλέπουσα αυτόν ζωηρόν και εϋθυμον.

(Επεται συνέχεια.)

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ.

Τά παιδια σας — τί χαρά — όταν πρωτοπερπατήσουν, και, για πρώτη τους φορά, κάτι τι δά σάς ζητήσουν.

Μήν τους παίρνετε χαρτιά και μελάνια, και κοντύλια... άλλο σάς ζητεί ή ματιά και τά ρδνά τους χελιά!

Κι' ό πατέρας που ποδεί στρατιώταις ν' άναστήση τουφεκάκι και σπαδί 'τά παιδιά του άς χαρίση...

Μήν τους παίρνετε ροσαίς, κούκλαις, φεύτικα στολίδια, κασετίνας, μουσικαίς κι' άλλα φράγκικα παιχνίδια.

Τών Έλλήνων τά παιδια όταν πρωτοπερπατήσουν, νηΰθουν άνδρική καρδιά κι' όπλα δέλουν να κρατήσουν!

Τά παιδια που περπατούν με όλόρθε τό κεφάλι, τ' άρματα τους σαν κρατούν, άνδρες γίνονται μεγαλοί...

ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΣ.

ΣΕΡΒΙΚΑΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ.

Ο βασιλεύς τής Σερβίας Μιλάνος, ό τέταρτος ήγεμών εκ τής δυναστείας Οβρένοβιτς, παρέσχε κατά την είκοσι και έν έτος διαρκέσαν αυτου βασιλείαν ούκ όλίγας εκπλήξεις, άλλ' ή μεγίστη των εκπλήξεων τούτων εινε ή αποτελοϋσα συγχρόνως και τό — προσωρινόν τουλάχιστον — πέρας τής βασιλείας αυτού, αποφασίσαντος, έν τῃ άκμῃ τής άνδρικής αυτού ήλικίας και έν τῃ μέσσω περιόδου μεστής πολλαπλών τεκμηριών έξοχου ενεργείας και δραστηριότητος, να υπογράψη τῃ 6. Μαρτίου αίφνης την παραιτήσιν του και να θέσῃ τό βασιλικόν τής Σερβίας στέμμα επί τής νεοράς κεφαλῆς του μόλις δεκατριετούς υίου του. Έτι μεΐζονα εκπλήξιν ή ή πρόξιος αύτη καθ' εαυτήν έμποιεί ό καιρός, όν εξέλεξάτο διά τό διάβημα τούτο.

Άλλο άκούεται ει μη ότι σκοπεί να επιχειρήση άθώιας εις την Ανατολήν περιηγήσεις και να διαγάγη βραδύτερον άπραγμα ούκ ιδιωτικόν βίον, έν τούτοις όμως δυσκόλως δύναται τις να πιστεύση ότι έπεράτωσεν ήδη έντελώς και διά παντός τό πολιτικόν αυτού στάδιον.

Έν τῃ συντάγματι έπεφύλαξεν έαυτῷ ό βασιλεύς Μιλάνος τσοσούτον ευρείαν έπιρροήν επί τής άγωγῆς του υίου του, ώστε ούδόλως αποκλείεται και ή μέλουσα αυτού έπιδρασις επί τής κυβερνήσεως τής πρώην χώρας του. Πολλῶ μάλλον δικαιούται τις να πιστεύη ότι ό βασιλεύς Μιλάνος ήθέλησε διά τής άσυνήθους ταύτης οδοϋ να διεκλύγη παρούσας δυσχερείας ή ότι άπεφάσισε μετασπουδαιότητος και τελειωτικῶς ν' άποσυρῆ εις τόν ιδιωτικόν βίον. Και άλλος ποτέ ήγεμών εκ του γένους Οβρένοβιτς, ό θεός του Μιλάνου, ό ήγεμών Μιχαήλ, παρητήθη, ούχι έκουσιως, του σερβικου στέμματος, και αύθις έθνηκεν αυτό επί τής κεφαλῆς του μετά παρέλευσιν ολίγων έναυτων. Του Μιλάνου ή βασιλεία, μη λογιζομένων ενίων αποτυχιών, έγένετο έν συνόλῳ πρόξενος τῃ χώρα πλείωνων άγαθών και μειζόνων προόδων, ή ώστε ό παραιτούμενος βασιλεύς να στερηται ίκανου αριθμού φίλων και πιστών όπαδῶν, ετοιμων έν πάση ευκαιρία να παρουσιασθῶσιν ύπερ αυτού, άμα ως φανῆ έπερχομένη ή κατάλληλος στιγμή. Έπί του παρόντος ή διεξυγμένη του Μιλάνου σύζυγος, ή βασίλισσα Ναθαλία, θυγάτηρ του Ρώσου συνταγματάρχου Κέσχο, θα καταβάλη πάσαν δυνατήν ενεργείαν και προσπάθειαν, όπως επανακάμψη εις Σερβίαν και εξασφαλίση εν αυτή ού μόνον την απολεσθεΐσαν έπιρροήν επί του υίου και τής άγωγῆς αυτού αλλά και επί τής κυβερνήσεως τής χώρας. Οι φυσικοί αύτης αντίπαλοι έν τῃ τάξει ταύτη έσονται οι τρεις υπό του βασιλέως Μιλάνου εκλεγέντες και διά την διάρκειαν τής άνηλικότητος του βασιλέως Αλεξάνδρου κεκλημένοι άντιβασιλείς, ολίγες και άν βέβωσι προσωπικῶς μάλλον προς την προσέγγισιν τής Σερβίας εις την

ΜΙΛΑΝΟΣ.

ΝΑΘΑΛΙΑ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

από ίκανου ήδη χρόνου εσκόπει να καταθέσῃ τό στέμμα, επανειλημμένως έλέχθη κατά τά τελευταία ταύτα έτη, μετά δε την άτυχῃ κατά τής Βουλγαρίας έστρατεΐαν μόλις και μετά βίας άποταπεις υπό των περιστοιχιζόντων αυτόν άπέσχε τής άμέσου εκτελέσεως του σκοπούμενου περι παραιτήσεως σχεδίου του. Άλλ' έξ εκείνου του χρόνου τσοσούτον έκτακτον ενεργείαν και δραστηριότητα άνέπτυξεν έν τε τῃ έξωτερικῃ πολιτικῃ, έν ή επεδίωκε την όσον οίον τε έδραιότεραν έμπέδωσιν των προς την Αύστρουγγαρίαν φιλικών σχέσεων τής χώρας του, και έν τῃ υποθέσει του διαζυγίου από τής ρωσοφρονος συζύγου του, τσοσούτην δε δύναμιν και δραστικότητα επεδείξατο έν τῃ πρό τινων έβδομάδων υπ' αυτού του ίδιου συνταχθέντι νέῳ συντάγματι, ώστε κατά τας πρώτας στιγμάς ούδεις έπίστευε μετασπουδαιότητος εις την όλιω αίφνηδίαν και κατά τά φαινόμενα άνευ ούδεμιās έξωτερικῆς ανάγκης επελθοϋσαν παραιτήσιν του. Άκόμη δε και τώρα, ένῶ ό τέως βασιλεύς Μιλάνος άμωσεν ήδη τῷ υίῳ του, τῷ νέῳ βασιλεϊ τής Σερβίας Αλεξάνδρῳ, έπισήμως τόν όρκον τής πίστεως ως άπλοϋς ύπήκοος, και ένῶ περι των μελλόντων σχεδίων του οϋδέν

εαυτῇ ού μόνον την απολεσθεΐσαν έπιρροήν επί του υίου και τής άγωγῆς αυτού αλλά και επί τής κυβερνήσεως τής χώρας. Οι φυσικοί αύτης αντίπαλοι έν τῃ τάξει ταύτη έσονται οι τρεις υπό του βασιλέως Μιλάνου εκλεγέντες και διά την διάρκειαν τής άνηλικότητος του βασιλέως Αλεξάνδρου κεκλημένοι άντιβασιλείς, ολίγες και άν βέβωσι προσωπικῶς μάλλον προς την προσέγγισιν τής Σερβίας εις την

Ρωσίαν ή την Αύστρουγγαρίαν, οϋδαμῶς όμως θα δελήσωσι να μερίσωσι την ισχύν αυτων μετά τής βασιλείσεως Ναθαλίας.

Ο βασιλεύς Αλεξάνδρος έγεννήθη τῃ 14. Αύγουστου 1876. επειδή δε ό νεαρός βασιλεύς μόλις άρχομένου του δεκάτου ογδόου έτους τής ήλικίας του γίνεται άνήλικος, ή θέλησις των άντιβασιλέων θα όρίξη εισέτι επί πλέον των πέντε έτων τας τύχας τής χώρας. Ο σπουδαιότατος των τριών άντιβασιλέων, ό Ιωάννης Ρίστιτς, έχρημάτισεν ήδη και άλλοτε άντιβασιλεύς, ότε ό βασιλεύς Μιλάνος άνήλθεν επί του θρόνου τής Σερβίας άνήλικος. Ηδη άγει ό Ρίστιτς τό πεντηκοστόν ογδόν έτος τής ήλικίας του, έσπούδασε δε έν Βιέννη, έν Αΐδελβέργη και έν Παρισίοις και κατοπιν εισήλθεν εις τό πολιτικόν στάδιον έν Σερβία. Καίτοι συχνάκις έφαινετο μεταβάλλων τούς σκοπούς του, πάντοτε όμως έγνώρισε να διατηρήση την έπιρροήν του. Κατά τόν τελευταίον χρόνον πρό τής παραιτήσεως του βασιλέως Μιλάνου

έδεικνύετο τσοσούτω ρωσοφρονέστερος, όσω ισχυροτέρα έφαινετο ή προς την Αύστρουγγαρίαν του βασιλέως κλίσις. Η εκ τούτου όμως έξαγωγή συμπερασμάτων περι τής μελλούσης διευθύνσεως, καθ' ήν ό Ρίστιτς σκοπεί να ιδύνη τό σκάφος τής πολιτείας, θα ήτο άτοπος ως εκ του χαρακτήρος αυτού του άντιβασιλέως. Ο δεύτερος των άντιβασιλέων, ό Ιωάννης Βελιμαρκοβιτς, ύπήρξε κατά την άνηλικότητα του βασιλέως Μιλάνου ύπουργός των στρατιωτικών, ήδη δε εινε στενότατος φίλος του Ρίστιτς. Ο τρίτος άντιβασιλεύς, ό στρατηγός Πρότιτς, εινε ό έμπιστευτικός φίλος του βασιλέως Μιλάνου, εις αυτόν δε άνετέθη κατά τό παρελθόν έτος ή έντολή, να επαναγάγη τόν τότε διάδοχον Αλεξάνδρον από τής βασιλείσεως Ναθαλίας προς τόν πατέρα του Μιλάνου. Ο Πρότιτς εινε θερμότατος ύπερμαχος τής μετά τής Αύστρουγγαρίας συμβαδίσεως τής Σερβίας. Ποία έπιρροή έν τῃ άντιβασιλεία θα υπερισχύσῃ, εινε επί του παρόντος άδηλον.

1. Η ΑΡΧΙΔΟΥΚΙΣΣΑ ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ (έν σελ. 65). Ο αίφνίδιος και τραγικός θάνατος του διαδόχου τής Αυστρίας Ροδόλφου, όσῃν δήποτε θλίψιν και οδύνην προξένησεν εις σύμπασαν την Αύστρουγγρικῃν μοναρχίαν, οϋδένα όμως άλλον έπληξε καιριώτερον και άλγεινότερον ή τῃν σύζυγον αυτού, την αρχιδούκισσαν Στεφανίαν. Η χαριτόβριτος δευτερότοκος θυγάτηρ του βασιλέως των Βέλγων Λεοπόλδου Β' και τής βασίλισσεσ Μαρίας Ένριέτας, ή αρχιδούκισσα Στεφανία, γεννηθεΐσα τῃ 21. Μαΐου 1864, ήτο εισέτι τρυφερόν, μόλις δεκαεξάετης κοράσιον ότε έμνηστεύη μετά του αρχιδουκῆ Ροδόλφου και δεν είχαν εισέτι συμπληρώση τό δέκατον έβδομον τής ήλικίας τής έτος, ότε έτελέσθησαν μετά μεγάλης πομπῆς έν Βιέννη οι γάμοι των τῃ 10. Μαΐου 1881. Η νεαρά αρχιδούκισσα συνώδευε τόν σύζυγον αύτης εις όλας τας μακράς αυτού περιηγήσεις, συμμετείχε δε πάντοτε μετά ζωηροτάτου ενδιαφέροντος των πνευματικών φιλολογικῶν εργασιών του μουσικοτραφούς συζύγου. Τῃ 2. Σεπτεμβρίου 1883 έγεννήθη αυτοίς θυγάτριον, ή αρχιδούκισσα Ελισάβετ, ήτις ήδη πενθεί μετά τής μητρός, τής μόλις εικοσιπενταετούς χήρας, επί τῃ άνηκέστῳ συμφορῃ τῃ καταστρεφάσῃ έν άκαρεί τσοσούτα όνειρα χρυσά και τσοσάτας γλυκειάς έλπίδας.

τος παρέχει και εις το ασχημότατον και ειςδεχθέστατον όν άκαταμαχητα θέλητρον, αποδεικνύει δε τούτο διά του άκατασχέτου έρωτος τής περικαλεστάτης και θελκτικωτάτης θεās Τιτανίας προς τόν γαϊδουροκέφαλον ύφαντήν Στήμονα, όστις ένῶ εις τούς συντρόφους του έμποιεί φρίκην διά τής τερατώδους μορφῆς του, εις τῃ έρωτόληπτον θεαν φαίνεται ως τό ίδεώδες τής άνδρικῆς καλλονῆς.

2. Η ΤΙΤΑΝΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΤΗΜΩΝ (έν σελ. 69). Μία των γνωστοτάτων και μάλιστα εύφαντάστων νεανικῶν κομωδιῶν του μεγάλου Σαϊξπήρου, τό "Ονειρον θερινῆς νυκτός" έξεδόθη πρό τινος έν πολυτελεστάτῃ γερμανικῃ εκδόσει μετά λαμπροτάτων και άριστα εξειργασμένων χρωμοτυπικῶν εικόνων, αλίγες παριστώσι ζωντανάς πρό των όμμάτων του άναγνωστου τας κυριώτερας σκηνάς του Σαϊξπήρειου ποιήματος μετά καλλιτεχνικῆς φαντασίας, όντως αξίας τής του μεγίστου των ποιητῶν. Ένταϋθα παρέχομεν έν ζυλογραφία τούς ήμετέρας άναγνωστὰς εκείνην εκ των εικόνων τής έν λόγω εκδόσεως, ήτις φαίνεται τά μάλιστα χαρακτηριστικῃ του όλου ποιήματος. Τό "Ονειρον θερινῆς νυκτός" ειναι έν πάσι παραφάδια, οϋτως ειπείν, του "Ρωμαίου και Ιουλιās", εύφυστάτη και άστειοτάτη περισκόπις του έρωτος κατ' αντίθεσιν προς την τραγικῃν αυτού έξυμνησιν έν τῃ δράματι του "Ρωμαίου". Ο ποιητής έν τῃ κομωδιῃ ταύτη αποδεικνύει ότι ό έρωσ διά του έξωραϊστικου αυτού πρίσμα-

3. Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ. Κατά την έλαιογραφίαν του G. Chierici (έν σελ. 73). Όπως αι πλαγγόνες ειτε κούκλαι διά τά μικρά κοράσια εινε ή μόνη κατάλληλος και τῃ φύσει των μελλουσῶν μητέρων τά μάλιστα άρμόζουσα παιδιά, οϋτω και διά τούς παΐδας ύπάρχουσι διάφορα παιχνίδια, άρμόζοντα μόνον εις τας φυσικὰς τάσεις των άρρένων και ού μόνον τέροντα και ψυχαγωγούντα την φιλοπαίγμονα αυτων φύσιν αλλά και παιδαγωγούντα επί τό άνδρικότερον τας άπαλὰς αυτων ψυχὰς και μεγίστην εξασκούντα έπιρροήν επί του μέλλοντός των. Τοιαϋτα διασκεδαστικά και παιδαγωγικά μέσα διά τούς μικρούς παΐδας ειναι, εκτός άλλων πολλών, και οι μικροί ζύλινοι ειτε μετάλλινοι στρατιῶται, με τούς όποιους παίζει ή μάλλον σπουδάζει ό μικρός ήρωσ επί τής ήμετέρας εικόνας. Ο μικρός οϋτος πολεμιστής, τόν όποιον βλέπομεν μετά τσοσούτης σοβαρότητος έν ήρωικῃ δυνάτει και περιβολῃ έτοιμαζόμενον να εκποροβολήση τό τηλεβόλον αυτού κατά των παρατεταγμένων έχθρικών στρατευμάτων, τίς οΐδε άν ήμέραν τινά δεν άναδειχῆ μέγας ήρωσ, ή διάσημος στρατηγός και μεγαλοουργήσῃ έν τῃ σταδίῳ, όπερ έξ απαλῶν όνύχων φαίνεται άσπαζόμενος; Ταυταύτη σκέψις και έλιπίς φαίνεται διαφαιδρούουσα τό σοβαρόν πρόσωπον τής συνετής μητρός, ήτις παρακολουθεΐ μετά προφανούς ενδιαφέροντος τά κινήματα του νεαρου πολεμιστου, του προσελκύοντος την προσοχήν και τό ενδιαφέρον πάντων των περισταμένων, εξαιρουμένης μόνης τής γαλλῆς, ήτις εύρίσκει μακαρίαν απόλαυσιν προστριβομένη προς τόν πόδα τής καθέδρας. Ο μικρός οϋτος ήρωσ φαίνεται ότι, έν καιρῷ ειρήνης, καλλιεργεί και την ζωγραφικῃν τέχνην, ως μαρτυρεΐ ή επί του τοίχου προσωπογραφία, δεξιά τῃ ήμετέρας εικόνας.

4. ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ (έν σελ. 76).

Έν μάθημα του Γάρικ. Ο διασημώτατος Άγγλος ήθοποιος Garrick συναναστρέφεται πολύ κατά την εν Παρισίαις διαμονήν του μετά του Γάλλου ήθοποιού Prévillle, εν εξετίμα μεγάλως. Κατά τινα έφ' ήπου ενδρομήν, ήν οί συνάδελφοι ούτοι επεχείρησαν ήμέραν τινα εις τα περίχωρα τών Παρισίων, επήλθεν εις τόν Prévillle ή ιδέα να παραστήσῃ τόν μεθόντα, εν έμιμήθη πράγματι λίαν επιτυχώς. „Ελισμονήσατε όμως κάτι τί, φίλε μου“, ειπεν ο Garrick „παρλείψατε κάτι τί ουσιωδέστατον.“ — „Τι παρέλειψα;“ ήρώτησεν ο Prévillle. — „Μετχειρίσθητε πολλήν τέχνην και διήγην φυσικότητα. Παρατηρήσατε πώς δά μιμηθώ έγω γήσιον Άγγλον μεθυσμένον, επιστρέφοντα έφικπον εις τόν οικόν του.“ Ταύτα ειπών ήρχισεν άμέσως ο Garrick να τολαντεύηται επί του ήπου, άπώλεσε τόν πτόλον του, έχασε τούς αναβολείς, έτυφε τόν ήπνον, τόν ένέντρισε, έδραυσε τώ μαστήριον, έριψε κατά γής τās χειρίδας του, και επί τέλους φθάνει ασθμαίων και άγωνιών προς τήν τείχη ενός περιβόλου. Ένταύθα βιάζει τόν ήπνον του να τρέξῃ έναντίον του τείχους. Ο ήπνος μαινεται, άνορθούται επί τών οπισθίων ποδών και ήρπτεται κατά γής τόν αναβάτην του. Ο Prévillle έκτός έαυτού όρχιζε να φωνάζῃ. „Άλλ' ο φόβος του έκορυφώθη οτε είδεν ότι ο Garrick εις θλας τās έρωτήσεις ουδεμίαν έξιδεν άπάντησιν, άλλ' εξέπεμπεν άνάρθρους, ακαταλήπτους φθόγγους. Ο Prévillle φωνάζει και πάλιν προς βοήθειαν. Τότε επί τέλους ο Garrick άνεσκήρτισε γελών και τώ ειπε: „βλέπετε, φίλατέ μοι; Αυτό δά π'ή φυσικότης έν τή τέχνη.“

Στατιστικά. Έφ' όλης τής οικουμένης υπάρχουν 9064 ζώσας γλώσσας και υπέρ τās χίλια διάφορα θρησκείματα. Ο αριθμός τών άνδρών είναι σχεδόν ίσος τώ αριθμώ τών γυναικών. Η κατά μέσον θρον ήλικία είναι 33 έτη. Τό έν τέταρτον του πληθυσμού τής γής άποδνήσκει πρό τής συμπληρώσεως του δεκάτου έβδομου έτους τής ήλικίας. Έκ 1000 άνδρών εις μόνος άφικνεύεται εις ήλικίαν 100 έτών, και μόνον 6 εις ήλικίαν 65 έτών. Υπάρχουν επί τής γής υπέρ τόν έν χιλιοκατομύριον άνδρών. Έξ αυτών άποδνήσκουσι 35,214,200 κατ' έτος, 96,480 καθ' ήμέραν, 4080 καθ' έκάστην ώραν, 67 κατ' έκαστον πρωτόλεπτον και 1 καθ' έκαστον δευτερόλεπτον. Τούναντίον γεννώνται 36,792,000 καθ' έκαστον έτος, 100,800 καθ' έκάστην ήμέραν, 4200 καθ' έκάστην ώραν και 70 καθ' έκαστον πρωτόλεπτον. Οί έγγαμοί είναι μακροβιώτεροι τών άγαμων, και οί έγκρατείς και φιλόπονοι τών άσωτων και άκηρών. Άσάστως παρατηρείται μείζων μακροβιότης εις τās πεπολιτισμένα έθνη ή εις τās άπολίτιστα. Μεγαλδύωμοι άνθρώποι είναι κατά κανόνα μακροβιώτεροι τών μικροσώμων. Θάνατοι γυναικών είναι σπανιώτεροι ή άνδρών πρό του πεντηκοστού τής ήλικίας έτους, μετά τούτου όμως συχνότεροι. Ο αριθμός τών έγγάμων έχει λόγον προς τόν αριθμόν τών άγάμων ως 75: 1000. Οί γεννώμενοι κατά τώ έαρ είναι ισχυροτέρας κράσεως ή οί γεννώμενοι κατά τās λοιπάς ώρας τού έτους. Η γέννησις και ο θάνατος είναι συχνότεροι κατά τήν νύκτα ή κατά τήν ήμέραν. Έκ του άρρενος πληθυσμού μόνον τó έν τέταρτον έχει τήν ικανότητα του όπλοφορέιν και ύπηρετείν έν τώ στρατώ.

Ο αριθμός τών τριχών πλουσίας κόμης. Αί ευμενείς ήμών αναγνωστρια ουδέποτε ίσως έσκέφθησαν να υπολογίσωσι, πόσας τρίχας πρέπει να έχωσιν επί τής κεφαλής, όπως έχωσι πλουσίαν κόμην. Τήν λείαν του προβλήματος τούτου όφειλουν αι ώραται ήμών αναγνωστρια εις τās επιμελείς παρατηρήσεις και τās επιτυχή πειράματα φιλοπόνου τινός Άγγλου. Κατά τās παρατηρήσεις του Άγγλου τούτου, άπαιτούνται έξήκοντα τρίχες συνήθως πάχους κατά μέσον θρον όπως καλύψουν τήν επιφάνειαν ενός τετραγωνικού έκαστομέτρου· άλλ' ο μέσος ούτος δρος έφέρει έκάστοτε λίαν σημαντικώς κατά τώ χρώμα τών τριχών. Ούτω λ. χ. ή κεφαλή ξανθόχροισ κυρίας καλύπτεται υπό 140,000 τριχών περίπου, ένφ' αι έχουσαι καστανόχρον κόμην άρκούνται εις 109,000 τρίχας περίπου· δια τās έχούσας μέλιαν κόμην άπαιτούνται προς κάλυψιν τής κεφαλής περί τās 102,000 τριχών, ένφ' εις τās πυρρόχροισ (ερυθροχρόισ) κυρίας άρκούσι μόνον 88,000 τριχών. Είς ταύτα προσθετέον ότι αι τρίχες γυναικός, έχούσης πλουσίαν και μετρίων μήκους κόμην, τίθενται κατ' εδ-

θείαν γραμμην αποτελούσι μήκος 65 μέχρις 80 και αι ξανθαί μάλιστα μέχρις 110 χιλιομέτρων περίπου.

Έν τή επαρχία τής Γαλλίας Βρετανία υπάρχει τó έξής παράδοxon έθιμον. Όταν τó νυμφών ζεύγος εύλογηθῃ υπό του ήερέως, ο νυμφίος στρέφεται προς τήν νύμφην και καταφέρει αυτήν ισχυρότατον ράπισμα, λέγων συγχρόνως: „Ίδού τί συμβαίνει, όταν με δυσαρεστής“, έτα δε άσπαζόμενος αυτήν προσθέτει: „και ίδού, όταν με εύχαριστής“. Οτε Βρετανός τις, νυμφευθείς χωρικήν τινα Γερμανίδα, έδωκεν αυτή τó νευνομισμένον ράπισμα, ή εύρωστος χωρική, άγνοούσα τó έθιμον τούτο, άνταπέδωκεν αυτόν άμέσως τόν κόλαφον, χωρίς να περιμεινῃ τώ φίλημα.

Αιμός έν τή Σινική (Κίνα). Αί τελευταίαι είδήσεις εκ του Βασιλείου του Μέσου παρέχουσι φρικώδη είκόνα τής έπικρατούσης έκεί δυστυχίας. Άνδρες, γυναίκες, και παίδες, άστειοι, γυμνοί και πειναλέοι περιπλανώνται έν τή χώρα, καταβιβρώσκοντες τούς καρπούς τής γής όπου και άν τραπώσιν· ένεκα τών καταστροφών, άς έπιφέρουσι εις τās κόμας, όνομάζονται „κωμοβόροι“. Ο αριθμός αυτών είναι τοσοούτος, ώστε ή έκτέλεσις βιαιών μέτρων κατά τής λυμαινωμένης τήν χώραν ταύτης μίστυος είναι αδύνατος.

Έν Κασαν διεξήχθη πρό τινος παραδοξοτάτη δίκη επί φόνω, ήτις μετά βραχείαν διαδικασίαν ένώπιον του κακουργουδικείου έληξε δια τής άδικώσεως του κατηγορουμένου. Ο φονεύς ήτο παΐς ένδεκαετής, μόνη δε μαρτυς ή μικρά, μόλις πενταετής αούτου αδελφή· ο φονευθείς ήτο άνήρ τεσσαρακοσούτης, βωμάλεος και όψηλου άναστήματος. Ούτος έπωφελήθει τόν καιρόν, καθ' έν ο γείτον του μετέβη εις τήν κλίαν προς αγοράν τροφίμων, ένεδύθη δέρμα τράγου και μετημφισμένος ως διάβολος επήλθε δια του παραθύρου εις τήν οικίαν του άπόντος γείτονος, τήν φυλασομένην υπό μόνων τών δύο μικρών παιδιών, άτινα περιεθῃ και έντρομα έκρύβθησαν εις τήν άντικειμένην γωνίαν. Άλλ' ο τραγώμοφος διάβολος ήκολούθησεν αυτά έρπον τετραποδητεί και διατάσων τόν παίδα με υπόκωφον φωνήν να τή δείξῃ τó μέρος, ένθα ο πατήρ των έκρυπτε τās χρήματά του, άλλως ήπειλει ότι θα καταβρόχθισεν αυτόν και τήν μικράν του αδελφήν αυτοστιγμεί. Ο παΐς έδειξεν αυτώ με τρέμουσαν χείρα τήν εις τó ύπόγειον άγούσαν κλίμακα, ήν ο διάβολος άμέσως ήρχισε να καταβαίνει. Μόλις όμως ο παΐς είδε τó φοβερόν φάσμα στρέφον τα νώτα και κατερχόμενος, ήρπασεν άνδρείως τó τουφέκιον του πατρός, έκλεισε τούς όφθαλμούς και έπυροβόλησεν. Υπόκωφος πάταγος ήκούσθη έν τώ ύπογείω, φ' επηκολούθησε βαθεία σιγή. Τά παιδιά έκλεισαν τήν θύραν, έθηκαν πρό αυτής άγγελέον τι ήγιασμένου ύδατος, ένα μη ο διάβολος έπιστρέφῃ, και εκρύβθησαν άμέσως όπισθεν τής θερμίστρας. Έπί έξ δλονήρους ώρας έμειναν έν τή θέσει ταύτη τās περιεθῃ μεριάμα. Οτε επανήλθεν ο πατήρ εκ τής αγοράς και ήκουσε τήν διήγησιν τών τέκνων του, κατέβη εις τó ύπόγειον, ένθα εύρεν έξηλωμένον επί του έδάφους, άντι του διαβόλου, τον γείτονα του νεκρόν.

Δαπάναι οικοδομής μεγάλων κτιρίων. Ίσως δά φανῃ ένδιαφέρουσα εις πολλούς τών ήμετέρων αναγνωστών ή σύγκρισις τών δαπανών προς οικοδομήσιν μεγάλων τινών εκ τών νεωτέρων κτιρίων. Τό νέον έν Παρισίαις Δημαρχείον (Hotel de Ville) έστοίχισε 40 εκατομμύρια φράγκων, τó έν Βιέννη Δημαρχείον (Rathhaus) 32½ εκατομμ. φράγκων, τó νέον έν Παρισίαις Ταχυδρομείον 31½ εκατομμ. Τό έν Λονδίω Δικαστήριον 22½ εκατομμ., τó έν Βιέννη νέον Δικαστήριον 20 εκατομμ., τó έν Βρυξέλλαις Δικαστήριον 40 εκατομμ. Τό μελοδραματικόν θέατρον τής Βιέννης έστοίχισε 15 εκατομμ., ένφ' αι δαπάναι τής οικοδομής του νέου έν Παρισίαις μελοδραματικού θέατρον άνήλθον εις 40 εκατομμ. Τό οικοδομήμα του βρετανικού ύπουργείου τών έξωτερικών έστοίχισε 13½ εκατομμ., τó νέον γερμανικόν βουλευτήριον έν Βερολίω 37½ εκατομμύρια. Πάντα όμως ταύτα τα οικοδομήματα μεγάλης ύπερτερει τó μεγαλοκρηπέστατον κτίριον του όγγλικού κοινοβουλίου έν Λονδίω, τó όποϊον έστοίχισεν υπέρ τās 50 εκατομμύρια φράγκων.

Η οικία του Ραφαήλου, ήτις κατά τήν ιδίαν μαρτυρίαν αυτου του άριστοτέχνου άκοδομηθῃ έν Ρώμη υπ' του Brabante, έδευρέτω μέχρι τούδε ως από πολλού ήδη χρόνου άφανισθείσα, έσχάτως όμως άνευρέθη τυχαίως, κατά τινος έν τούς άρχείους του Βατικανού γενομένης έρεύνας, έγγραφόν τι έξ ου καταφαίνεται άνευ τής ελαχίστης άμφιβολίας, ότι ή οικία αυτη του Ραφαήλου ύφίσταται εισέτι, και διη παρά τή πλατεία Scossacavalli. Δυστυχώς όμως έλη έκείνη ή συνοικία, έν ή εύρίσκειται και ή οικία του Ραφαήλου, πρόκειται προσεχώς να κατεδαφισθῃ, όλίγη δε έλπις ύπάρχει ότι θα φεισθώσι τής οικίας του ένδοξοτάτου τών καλλιτεχνών.

Βοτανικοί κήποι. Τό κηπουρικόν περιοδικόν „The Gardeners Chronicle αναγράφει, ότι έφ' όλης τής γής ύπάρχουσιν επί του παρόντος 197 βοτανικοί κήποι. Τους πλείστους έξ αυτών έχει ή Γερμανία, δηλαδή 34· αι βρεταννικαι άποικιαί έχουσι 27 βοτανικούς κήπους, ή Γαλλία μετά τών άποικιών της 25, ή Ιταλία 23, ή Ρωσία μετά τής Σιβηρίας 17, ή Αυστροουγγαρία 13, ή Μεγάλη Βρετανία μετά τής Ιρλανδίας 12· ή Σκανδιναυία (Σουηδία και Νορβηγία) 7, τó Βέλγιον, ή Ολλανδία, ή Ισπανία, αι Ηνωμένα Πολιτεία τής Β. Αμερικής άνά 5, ή Πορτογαλλία και ή Έλβετία άνά 4, ή Δανία και ή Ρουμανία άνά 2, ή Βραουλία, ή Χιλή, ή Γουατεμάλα, ή Αιγυπτος, ή Ιαπωνία, τó Περού, ή Σερβία και ή Έλλάς άνά 1 βοτανικόν κήπον.

Νέα έφεύρεσις. Ρώσος τις όνόματι Πετνικώβ έφευρεν έσχάτως νέον είδος τηλεγράφου, λειτουργούντος δια του φωτός, όν όνόμασε φωτολόγον. Ο φωτοτηλέγραφος ούτος έχει τόν σκοπόν να διαβιβάζῃ δια του φωτός συνήματα μόνον έν καιρώ νυκτός, και διη ούτως ώστε τās φωτεινά ταύτα συνήματα να γίνωνται όρατά μόνον κατά μίαν έκάστοτε ώρισμένην γραμμήν. Δια πειραμάτων, γενομένων παρά τή πόλει Kronstadt, απέδειχθη ή έφεύρεσις επιτυχώς επί του παρόντος δι' άποστάσεις 38 χιλιομέτρων· ή έφεύρεσις αυτη δύναται ίσως να έχῃ μεγάλην αξίαν και χρησιμότητα έν πολέμω.

Τό μέγιστον τηλεσκόπιον του κόσμου δέν είναι πλέον τó του άστεροσκοπίου Λίκκ, περί ου άλλοτε εγράψαμεν έν τή Κλειώ, διότι ήδη πρόκειται να κατασκευασθῃ έν Ουάσιγκτων ήτερον πολλώ τούτου μείζον τηλεσκόπιον, του όποϊου οί φακοί έχουσι διάμετρον πέντε ποδών, ένφ' οί φακοί τού τηλεσκοπίου του Λίκκ έν Καλιφορνια έχουσι μόνον τριών ποδών διάμετρον. Πρός κατασκευήν του γιγαντιαίου τούτου τηλεσκοπίου έν Ουάσιγκτων ήψηφίσθησαν ήδη παρά τής κυβερνήσεως κατά πρότασιν του βουλευτου Butler εκ του Tennessee 1,000,000 δολάρια.

Αδάμας 241½ καρατίων βάρους εύρέθη έν τώ μεταλλείω Jagersfontein. Ο άδάμας ούτος έχει επιμυκτες σχήμα, τó δε χρώμα του είναι καθαρόν λευκόν κλίνον προς τó υπόγλαυκον. Η αξία του υπολογίζεται εις 400,000 μάργα. Ο πολύτιμος ούτος λίθος, καίτοι δια τής επεξεργασίας θα έλαττωθῃ τó βάρος, θα είναι όμως εις εκ τών μεγίστων μέχρι τούδε γνωστών άδαμάντιων. Τό αυτό περίπου βάρος (δηλ. 255½ καρα-

τίων) είχαν έν άκατεργάστω καταστάσει και ο άδάμας „Südster“ (μεσημβρινός άστήρ), οστις όμως μετά τήν κατεργασίαν έξύργησε μόλις 125½ καράτια.

Γαλλική μετάφρασις του Ταλμούδ. Έδημοσεύθη ήδη ο ένδέκατος και τελευταίος τόμος τής Γαλλικής μεταφράσεως του Ταλμούδ, τυπωθείσης αναλώμασι τής γαλλικής κυβερνήσεως. Μεταφραστής είναι ο σοφός βιβλιοθηκάριος τής έν Παρισίαις έθνικής βιβλιοθήκης Δρ. M. Schwab. Πρός φιλοπόνησιν του σπουδαιοτάτου και δυσκολοτάτου τούτου μεταφραστικού έργου, έπερ μέχρι τούδε έδευρέτω ακατόρθωτον, κατηγάωσεν ο σοφός μεταφραστής είκοσι έτη του βίου του. Η πλήρης αυτη μετάφρασις του Ταλμούδ καθιστῃ προστόν εις τούς επιστήμονας έν εκ τών αξιολογώτατων και σπουδαιοτάτων δημιουργημάτων του άνθρωπίνου πνεύματος, όπερ μέχρι τούδε εις όλγίστους μόνον καθίστατο δι' άτρώτων πόνων και μόχθων έφικτόν.

Η ραπτομηχανή δέν είναι, ως υπό πολλών έσφαλμένως θεωρείται, άμερικανική αλλά γαλλική έφεύρεσις. Πτωχός τις βάρτης όνόματι B. Thimonnier έν St. Etienne κατασκεύασεν έν έτει 1830 τήν πρώτην ραπτομηχανήν, ήτις, ουδόλως διαφέρουσα κατ' ουσίαν τών σημερινών ραπτομηχανών, άπόκειται ήδη έν τώ έν Παρισίαις βιομηχανικώ μουσειώ (Conservatoire des arts et métiers). Ο έφευρέτης απέθανε τó 1856 έν μεγάλη πενία.

Τό πρώτον τυπωθέν βιβλίον. Έσχάτως άνευρέθη έν τώ μεμαρφω του Carl of Hoptoun έν τινι από πολλού χρόνου κεκλιαιμένην συρταρίω μία υπό του Gutenberg τυπωθείσα βίβλος τής αγίας Γραφής. Η βίβλος αυτη είναι τó πρώτον υπό τών έφευρετών τής τυπογραφίας με κινητά στοιχεία τυπωθέν βιβλίον. Τό όλον έργον συνίσταται εκ δύο τόμων, δεδεμένων με χονδρόν μόσχισιν δέρμα, ών έκάτερος φέρει τήν επιγραφήν: „Biblia Sacra Latina e Versione et cum Praefatione S. Hieronymi. Erste Ausgabe der Bibel“, είναι τυπωμένον με μεγάλα στοιχεία, αι δε σελίδες δέν είναι ήρθιμημένα. Η στερεότης του χάρτου, ή καθαρότης τής γραφής και ή κανονιότης του τύπου είναι άπαράμειλο, φαίνεται δε θαυμαστόν ότι οί έφευρέται κατόρθωσαν άμέσως να προαγάγωσι τήν τυπογραφίαν εις τσούστην τελειότητα. Η βίβλος αυτη ήγοράσθη υπό του Quaritch, του πρώτου Άγγλου βιβλιοπώλου άρχαίως έκδύσεων, άντι 50,000 φράγκων, μικρού σχετικώς ποσού, διότι δύο άλλα αντίτυπα τής σπανιωτάτης ταύτης έκδύσεως ήγορίσθησαν πρό πολλών έτών άντι 66,250 και 97,500 φράγκων.

Έρμηνεία μεξικανικών ιερογλυφικών. Ο σοφός αρχαιολόγος Διονύσιος Άβαδιανός έν Μεξικώ κατόρθωσεν, ως αναγνώσκοντες έν τή έφημερίδι „Diario“, να έρμηνεύσῃ πρώτος πάντα τās επί του άστερικου κάλανθαρίου γεγραμμένα ιερογλυφικά, άτινα μέχρι τούδε υπό ούθενός αρχαιολόγου ήδύναντο να έξηγηθώσι. Τό ύπουργείον τών δημοσίων έργων διάταξε τήν δια του τύπου δημοσιεύσιν τών μελετών τού σοφού αρχαιολόγου έν γαλλική και ισπανική γλώσσῃ.

BIBLIOΘΗΚΗ.

Έξεδόθη έφ' ήμών και ή είκόνα του ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' μετά τής ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ ΟΛΓΑΣ και τιμήται φρ. χρ. 2½. Άπ' εύθείας άποστέλλονται κατ' έκλογήν εκ τών είκόνων του ΒΑΣΙΛΕΩΣ μετά τής ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ, του ΔΙΑΔΟΧΟΥ μετά τής ΜΝΗΣΤΗΣ ΤΟΥ και ΧΑΡΙΑ ΤΡΙΚΟΠΗ τó όλιγώτερον 5 αντίτυπα δια φρ. χρ. 12½. Οί επιθυμούντες μόνον τās 3 άνω είκόνας, είτε 3 κατ' έκλογήν παρακαλούνται να συναποστέλλωσι και 0,50 Cent. περιπλέον δια τās ταχυδρομικά. Τρέψ είκόνας άποστέλλονται πανταχού δια φρ. χρ. 8 ήτοι βουβλ. 4. Τήν άνωτέρω νέαν είκόνα μετά τών προεκδοθεισών συνιστώμεν θερμώς προς τούς αξιοτίμους αναγνώστας ήμών ως λαμπρότατον δώρον του Πάσχα.

BIBLIOΘΗΚΗ ΤΟΥ ΕΛΛ. ΛΟΓΙ. ύπο Εισοφ. Δ. Ζύγουρα καθ. έν Αθήναις. Τόμος τρίτος Μαρτίου 1889. Η προαγωγή ήτοι περί τών μέσων δια τών όποίων πās άνθρωπος προαγεται. ΑΕΣΙΚΟΝ ΕΓΚΙΚΛΟΠΑΙΔΙΑΚΟΝ. Τόμος Α. Φυλλ. 5. Αθήνησι Μπαρτ και Χίρστ, έκδόται. ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΜΑ, έφημερίς του Στρατού και του Ναυτικού, έκδίδεται κατά νυρκικήν, έν Αθήναις, έτος Α'. Συνδρομή δια τó έξωτερικόν φρ χρ. 12. Διευθυντής Ηρακλής Α. ΣΤΑΥΡΟΥ. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ήτοι έρανιστής διαφόρων γνομών και ιστοριών. Έκδίδεται άπαξ του μηνός υπό Ζωΐμα Έσφιγγενίου έν Βούλα. Έτος Α'.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΨΥΧΙΚΩΝ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΩΝ.

Λύπη. Τὸ ἐπαισιότερον γνώρισμα ἐν τῇ φυσιολογίᾳ καὶ τῇ φυσιολογίᾳ τῆς λύπης εἶτε δλίφως εἶναι ἡ παραλυτικὴ αὐτῆς ἐπενέργεια ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς ἡμετέρας βουλήσεως ἐξαρτωμένων κινητικῶν ὀργάνων. Ὁ τεθλιμμένος βαδίζει βραδέως, συρμένους, μὲ νωχελὸς κρεμαμένους τοὺς βραχίονας· ἡ φωνὴ τοῦ εἶνε ἀσθενὴς καὶ ὑπόκοφος· προτιμᾷ δὲ νὰ κάθεται, βεβυδισμένος εἰς σκέψεις καὶ σιωπηλός. Ὁ αὐχὴν εἶνε κεκλιμένος, ἡ κεφαλὴ κρέματα, τὸ πρόσωπόν του ἐπιμηκύνεται καὶ στενοθεῖται. Ἐκτός τῆς ἀτονίας ταύτης πάντων τῶν τῇ ἡμέτερᾳ βουλήσει ὑποκειμένων κινητικῶν ὀργάνων παρατηρεῖται καὶ ἰδιάζον τι φαινόμενον εἰς τοὺς ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τῆς ἡμετέρας βουλήσεως κινούμενους μυῖνας τῶν αἱματηφόρων ἀγγείων. Οἱ μῦς οὗτοι συστέλλονται, τὸ αἷμα ἐκπύεται ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἀγγείων, οἱ ἴστοι καὶ τὰ ἔργα τῶν σώματος καταλαμβάνονται ὑπὸ ὀλιγαμίας. Αἱ ἄμεσοι ταύτου συνέπειαι εἶναι ὠχρότης, ἰσχνότης καὶ κατὰπτωσις τῶν παρεῶν, βίγος, καὶ δυσκολία τῆς ἀναθερμάνσεως τοῦ σώματος. Καὶ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα εἶναι ὀλιγαίμα, τὸ στόμα ἀποξηραίνεται, ἡ γλῶσσα γίνεται γλοιώδης, καὶ ἐπέχεται δυσχερῆτα περὶ τὴν ἀναπνοὴν ὡς ἐξ ἐλλείψεως τρόπου τινὰ ἰκανοῦ ἀέρος, ἐκδηλουμένη διὰ βριθειῶν, μακρῶν εἰσπνοῶν καὶ στεναγμῶν. Ἡ ἐλλείψις τοῦ αἵματος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἐκδηλοῦται δι' ἀδυναμίας τοῦ πνεύματος, ἀδιαθεσίας πρὸς πνευματικὴν ἐργασίαν καὶ αὐπνίας. Ἡ ἐπὶ μακρὸν διαρκούσα λύπη ἐπιφέρει ταχέως τὸ γῆρας. Τὰ σωματικὰ λοιπὸν φαινόμενα τὰ συνοδευόντα τὴν λύπη, δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς προερχόμενα σύμπτανα ἐκ τῆς παραλύσεως τῶν κατὰ βούλησιν κινουμένων μυῶν καὶ σπασμωδικῆς τινος καταστάσεως τῶν στενοῦντων τὰ ἀγγεῖα μυῶν.

Ἡ χαρὰ ἀποτελεῖ ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ τὸ ἀντίθετον τῆς λύπης καὶ πράγματι ἡ ἐξέτασις τῶν φυσιολογικῶν ἐκδηλώσεων τῆς χαρᾶς ἐπικυροῦ τὴν ἄμεσον ταύτην τοῦ λαοῦ ἀντίληψιν. Αἱ κυριώταται φυσιολογικαὶ τῆς χαρᾶς ἐκφάνσεις εἶναι ἀνύψωσις καὶ ἔντασις τῆς λειτουργίας τῶν κατὰ βούλησιν κινουμένων ὀργάνων καὶ εὐρυσίαι τῶν λεπτῶν καὶ λεπτοτάτων αἱματηφόρων ἀγγείων. Ὁ περιχαρὴς „αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἐλαφρόν“, κινεῖται ταχέως καὶ ζωηρῶς, ποιεῖ ἰσχυρὰς χειρονομίας, ὀμιλεῖ μεγαλοφώνως, καὶ τὸ ἔρα καὶ ὁ ἀλλαγμὸς εἶναι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἀκούσιου ὁρμῆς τῶν μυῶν τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν πνευμένων πρὸς ἔντονον ἐνέργειαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ σπινθηροβολοῦσι, αἱ παρειαὶ γίνονται ἐρυθραὶ, τὸ

σῶμα θερμαίνεται, αἱ πνευματικαὶ δυνάμεις ἐργάζονται ταχέως, καὶ ἐν γένει ἡ ἐνέργεια τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος εἶναι ἔντονος.

Ὁ τρόμος ἦτοι ἡ αἰφνῆδις κατάπληξις εἶναι συγγενὴς τῇ λύπῃ καὶ πρὸς ταῦτα ἐξωτερικὰ γνώρισμα, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα παρουσιάζονται ἐξαίφνης καὶ εἰς ὑψηλότερον βαθμὸν ἢ παρὰ τῇ λύπῃ, προσέτι δὲ ἐπέχεται ὡς νέον γνώρισμα τοῦ τρόμου ἡ νοσηρὰ συστολὴ οὐ μόνον τῶν μυῶν τῶν αἱματηφόρων ἀγγείων, ὡς παρὰ τῇ λύπῃ, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν ὀργανικῶν μυῶν. Ἡ νοσηρὰ κατάστασις τῶν μὴ κατὰ βούλησιν κινουμένων μυῶν ἐπεκτείνεται εἰς ὅλους τοὺς μυῖνας τοῦ τρομασμένου, ἐνθὲ παρὰ τῷ λυπούμενῳ περιορίζεται εἰς τινὰς μόνον ἐξ αὐτῶν. Ἡ παράλυσις τῶν μυῶν τῶν φωνητικῶν ὀργάνων καθιστᾷ δύσκολον ἢ καὶ ἀδύνατον τὴν ὄρθρωσιν καὶ προφορὰν λέξεων, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ καταπλαγέντος ἕνεκα τῆς παραλύσεως τῶν συγκλειόντων αὐτοὺς μυῶν εἶναι μεγάλοι, εὐρέως ἠνεωγμένοι, ἀκίνητοι καὶ ἀτενεῖς. Ὁ ὑπὸ αἰφνῆδιος φόβου καταληφθεὶς δύναται νὰ κρημινισθῇ παρὰλυτος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τὸ αἰφνῆδιος ἀποσυρόμενον ἀπὸ τοῦ δέρματος αἷμα ἐπιφέρει ὠχρίαν καὶ βίγος „τὸ αἷμα παγώνει“, ἴσως δὲ ἐκ τῆς αἰφνῆδιος ἐπερχομένης ταύτης ἀναμίας τοῦ δέρματος προέρχεται ἐνίοτε ἡ ταχεῖα λεύκανσις τῶν τριχῶν τοῦ καταπλησσομένου. Εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους ὁ αἰφνῆδιος τρόμος προξενεῖ ἰδιάζον τι δομικὸν καὶ καυστικὸν ἄλγος, ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς γλώσσης, συνοδευόμενον ὑπὸ „στενοχωρίας“ καὶ συσφίξεως τοῦ λάρυγγος. Ἐξ ὅλων τῶν ψυχικῶν ταραχῶν ὁ τρόμος ἐπιφέρει τὰς περισσοτέρας νόσους, ἐπιληψίαν, πνευματικὰς διαταραχάς, νευροπτιχίαι, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν αἰφνῆδιον θάνατον.

Ὁργή· ἡ ὀργὴ ἔχει ὡς κοινὸν μετὰ τῆς χαρᾶς γνώρισμα τὴν εὐρυσίαν τῶν λεπτῶν αἱματηφόρων ἀγγείων, καὶ τὴν ἠδύνησιν τοῦ αἵματος εἰσροὴν πρὸς τὸ δερμα. Ἀλλὰ τὰ φαινόμενα ταῦτα εἶναι παρὰ τῷ ὀργισμένῳ πολλῶ ἰσχυρότερα καὶ βιαιότερα ἢ παρὰ τῷ χαίροντι· ἰδιαιτέρον δὲ χαρακτηριστικὸν τῆς ὀργῆς εἶναι ἡ εὐρυσίαι τῶν μεγάλων φλεβῶν, προερχομένη ἴσως ἐκ τῆς ἀκανονίστου καὶ βιαιᾶς ἀναπνοῆς τοῦ ὀργισμένου. Κοινὸν ὡσαύτως γνώρισμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ὀργῆς εἶναι ἡ σύντομος ἐνέργεια τῶν μυῶν καὶ ἡ ὀρμὴ πρὸς ἰσχυρὰς καὶ ταχεῖας κινήσεις, ὁ δὲ τὸ γνώρισμα τοῦτο παρουσιάζεται ὡσαύτως εἰς ὑψηλότερον βαθμὸν παρὰ τῷ ὀργισμένῳ ἢ παρὰ τῷ χαίροντι.

κ. Ν. Α. ἐν Ἀθήναις. Εἰς τοῦτο δὲν εἶμεθα διόλου ὑπεύθυνοι. Αἱ στατιστικαὶ ἀποδείξεις δὲν ἔχουσι πάντοτε ἀπόλυτον κύρος καὶ ἀσθενίαν. Ἄν λ. χ. διπλασιοζομένης τῆς καταναλώσεως πνευματικῶν ποτῶν διπλασιάζηται καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κακουργημάτων ἐν τινὶ χώρᾳ, δύναται τοῦτο κάλιστα νὰ εἶνε — παράδοξος μὲν ἀλλὰ καθαρὰ — σύμπτωσις. Ὅπως βεραιωθῶμεν πληρέστατα, ἀν πραγματικῶν ὑπάρχει σχέσηις τις αἰτίου καὶ αἰτιατοῦ μεταξὺ τῶν δύο τούτων φαινομένων, πρέπει νὰ κάμωμεν καὶ ἄλλας, ὄχι μόνον στατιστικὰς, ἐρεῦνας. Ὅστε ἡ στατιστικὴ εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἢ παρέχει ἡμῖν ἀφορμὴν πρὸς ἀριβεστέραν τοῦ ἀληθοῦς αἰτίου ἐξέτασιν καὶ ἐρευναν ἢ ἐπικυροῦ τὰ ἀποτελέσματα τῶν γενομένων ἤδη ἐρευνῶν. — Μαθητὴ γυμνασίου ἐν Ἀθήναις. Ἐν τῷ ὑποδειχθέντι ἡμῖν χωρίῳ τοῦ Κικέρωνος δύνασθε τὸ μὲν recipere (causam) νὰ ἐξηγήσητε διὰ τοῦ ἡμετέρου ἀναδέχομαι, τὸ δὲ suscipere διὰ τοῦ ἀναλαμβάνω. Ἡ διαφορὰ προφανής· ἀναδεχόμεθα τὸ προσφερόμενον (βάρους, καθήκον, ὑποχρέωσιν κτλ.)

προκλήθentes εἶτε παρακληθέντες (ὡς ὁ Κικέρων ὑπὸ τῶν Σικελῶν), ἀναλαμβάνομεν δὲ αὐθόρμητως (ἀπρόκλητοι). — κ. Κ. Ο. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἡ λέξις jour et jour παράγεται ἐκ τοῦ λατ. diurnum (tempus). — κ. Α. Μ. εἰς Ἀργυρίου. Ἐλήφθη καὶ μὰς ἤρесе. — κ. Ι. Α. εἰς Μάλαρα. Τὰς εἰκόνας δὲ ἔχητε κατ' αὐτάς. — κ. Ν. Χ. εἰς Θεσσαλονίκην. Ὅσα σὰς γράφομεν. — κ. Α. Δ. εἰς Ἀλεξανδρείαν. Μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν δὲ ἔχητε τὰς ἀναμενομένης πληροφορίας. Τοὺς νέους συνδρομητὰς ἐνεγράφομεν καὶ δὲ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὰς δδηγίας σας. κ. Ἀνταποκρίτη. Οὐδόλωσ ἀνησυχοῦμεν. — κ. Α. Γ. εἰς Βραβίαν. Ἀπεστάλη. — κ. Π. Μ. εἰς Βραβίαν. Αἱ εἰκόνας ἀπεστάλησαν, τὰ δὲ τεύχη δὲ ἀποστέλλονται εἰς τὸ ἐξῆς ἀπ' εὐθείας. — κ. Α. Κ. εἰς Ἱερουσόλυμα. Προσεχῶς δὲ σὰς γράφομεν. — κ. Θ. Χ. εἰς Βῆλον. Ἐλάβομεν ὑπὸ σημείωσιν, τὰ περιχαλύμματα ἀπεστάλησαν. — κ. Θ. Β. εἰς Κωνσταντινὴν. Εἶμεθα σύμφωνα. — κ. Ν. Ζ. εἰς Μιγαμάς. Μὲς συγγόρητε διότι ἕνεκα πολλῶν ἀσχολιῶν μὰς δὲν σὰς ἐγρά-

ψαμεν ἐγκαίρως. — κ. Ι. Κ. Τζ. εἰς Καβάλλαν. Ἐλήφθη καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν, δὲν δὲ βραδύνωμεν δὲ νὰ συμμορφωθῶμεν καὶ πρὸς τὴν ἄλλην ἐπιθυμίαν σας. — κ. Ε. Δ. εἰς Σμύρνην. Ὁ Δ. τόμος ἀπεστάλη. — κ. Α. Π. καὶ Α. Ε. Π. εἰς Κάϊρον. Ἐγράψαμεν ἀμέσως ὅπως ἐπιδοθῶσιν ὑμῖν τὰ τεύχη. Μὰς συγχωρεῖτε διὰ τὴν παραδρομὴν ταύτην ἧτις ἔγενεν ὑπὸ τῶν αὐτῶν. — κ. Γ. Γ. εἰς Σαμανοῦδ. Οἱ τόμοι ἀπεστάλησαν μέσον Ἀλεξανδρείας, τὰ δὲ τεύχη λαμβάνουσι οἱ δύο νέοι αὐτοῖσι συνδρομηταὶ μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ ταύτου. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Θ. Π. εἰς Σάτινα. Σὰς ἐνεγράφομεν καὶ τὰ τεύχη ἀπεστάλησαν. — κ. Β. Β. εἰς Τ. Μαγορέλλον. Ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν αὐτόν κ. Ν. Ι. — κ. Ν. Β. εἰς Βαλτζία. Ἐνεγράφομεν. — κ. Π. Δ. Β. εἰς Νίκλαν. Τὸ τίμημα ἐλήφθη, οἱ 4 τόμοι ἀπεστάλησαν μέσον Ἀλεξανδρείας. — κ. Ε. Μ. εἰς Ροστόβιον. Ἐλάβομεν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν, τὰ ἀπολεσθέντα τεύχη δ' ἀποστάλλωσιν ὑμῖν ἐκ νέου. — κ. Θ. Π. εἰς Βέρναν. Τὸν Δ. Τόμον δὲ λάβετε προεχέτω.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ὀλίγα περὶ τῆς ναυτιλίας. — Τὰ ξηνοδοχεῖα διὰ τῶν ἐργατῶν ἐν Λονδίῳ, ἐκ τοῦ ἡμερολογίου ἐνὸς πτωχοῦ ἐργάτου. — Ἀγῶνες κάλλους καὶ τὸ ἰδεώδες τῆς γυναικείας ὠρασιότητος. (Συγκριτικὴ μελέτη). — Ὁ Δαίμων. Λήγημα ὑπὸ Ι. Ι. Κρασσέβου (συνεχίεται). — Τὰ ἑλληνοπαῖδα. Ποίημα ὑπὸ Δημ. Κόκκου. — Σερβικαὶ ἐκπλήξεις (μετὰ τριῶν εἰκόνων). — Πινακοθήκη, ἦτοι ἐρμηγεῖα τῶν εἰκόνων. — Πουκίλα. (Ἐν μᾶθμα τοῦ Γάρριχ. — Στατιστικά. — Ὁ ἀριθμὸς τῶν τριχῶν πλουσίας κόμης. — Παράδοξον ἔθνος. — Αἰμὸς ἐν Σινκί. — Παραδοξότατη θύκη. — Δαπάναι οἰκονομικῆς μεγάλων κτηρίων. — Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία. (Ἡ οἰκία τοῦ Ραφαήλου. — Βοτανικοὶ κήποι. — Νέα ἐφευρέσις. — Το μέγιστον τηλεσκόπιον τοῦ κόσμου. — Ἀδάμας 241½ καρατ. βάρους. — Γαλλικὴ μετάφρασις τοῦ Ταλμούδ. — Ἐφευρέτης τῆς βαπτομηχανῆς. — Τὸ πρῶτον τυπωθὲν βιβλίον. — Ἐρμηγεῖα μεξικανικῶν ἱερογλυφικῶν. — Βιβλιοθήκη. — Ἐξωτερικὰ γνώρισμα τῶν ψυχικῶν συγκινήσεων. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Ἡ ἀρχιδούκισσα Στεφανία τῆς Αὐστρίας (ἐν σελ. 65). — Ἡ Τιτανία καὶ ὁ Στήμων. Μετάφρασις ὑπὸ Α. W. v. Schlegel (ἐν σελ. 69). — Ὁ μικρὸς Ἦρω. Εἰκὼν ὑπὸ G. Chierici (ἐν σελ. 73). — Ὁ Βασιλεὺς τῆς Σερβίας Μιλόαν Α', ἡ βασίλισσα Ναβαλία, ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος Α'. (ἐν σελ. 76).

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Fry & Sening, ἐν Λειψίᾳ.